

SZELLEMI SZÓZAT

AZ EMBERISÉG

HÉT GYÜLEKEZETÉHEZ

BUDAPEST, 1921

KIADJA A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYESÜLETE

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

ELŐSZÓ.	2
I. A HIT GYÜLEKEZETÉHEZ.	3
II. A SZERETET GYÜLEKEZETÉHEZ.	15
III. A REMÉNY GYÜLEKEZETÉHEZ.	19
IV. A TÜRELEM GYÜLEKEZETÉHEZ.	24
V. A BŰNBÁNAT GYÜLEKEZETÉHEZ.	30
VI. A BÜNTETÉS GYÜLEKEZETÉHEZ.	39
VII. A BŰN GYÜLEKEZETÉHEZ.	46

Előszó.(**)

„ Elmenvén, tanítsatok minden népeket, hogy megtartsák mind azokat, melyeket én parancsoltam nektek „ Így szólott az Úr az ő hűséges tanítványainak, amidőn feltámadása után megbízta őket apostoli hivatásuk betöltésével. De ugyanezt mondja Ő most is, ugyanazon tanítványainak ott, a szellemvilágban, ahová földi munkájuk hűséges elvégzésének jutalma gyanánt Vele együtt örvendeznek a kiérdemelt boldogságnak.

És a régi tanítványok, mint megtisztult és jóakarató szellemek, most, a változott idők követelményeihez viszonyítottan - emberek által, az úgynevezett médiumok közvetítése útján adják tovább embertestvéreiknek az Úrtól vett újabb tanításokat, hogy ezeknek fényével és elvitázhatatlan igazságokként ható erejével kivezethessék földi testvéreiket a lelki sötétség és bűn éjszakájából egy jobb és szebb világ s a szellemi megismerés korszakának küszöbére. A szellemi bűvárok pesti egyesülete immár ötven év óta letéteményese olyan szellemi kijelentéseknek, melyek új világosságot vannak hivatva deríteni az emberek lelkében. Az itt következő hét szellemi szózat ezelőtt 42 évvel látott napvilágot az egyesület volt vezető médiuma: Prochászka Antal közvetítése révén, mint a Márk és Lukács evangéliumának ugyancsak általa közvetített médiumi magyarázatoknak zárószava. Ez az egyszerű, minden számottevő iskolai képzettséget nélkülöző szabómester - akárcsak a régmúltban a tanulatlan halászok - volt kiválasztva arra, hogy médiumi közvetítője legyen a világosságot és bölcsességet hordozó tiszta szellemek - a régi tanítványok - tanításainak.- Mi pedig, akik nem tudunk elég hála adni sohasem Krisztusnak azért, hogy régi tanítványait újból elküldi új tanítványaihoz és követőihez, szent kötelességünknek tartjuk azokat szeretettel tovább adni jóakarató és hívő embertestvéreinknek. Lehet, hogy csak kevesen fogják valójában megérteni ezeknek a szellemi szózatoknak valódi értelmét és mély

jelentőségét, de lehetetlen, hogy mindenki meg ne érezze bennük a felülről, tisztább régiókból származó igazságok erejét, mely annyi évtizedekkel előre jelezte már az emberiség mai szomorú állapotainak bekövetkezését, s rámutatott arra is, hogy milyen erények vannak hivatva az emberiséget kivezetni a kárhozatalnak, és önokozta bünhődésének tömkelegéből. A megváltás munkája sohasem szünetel. Minél nagyobb tért hódít a bűn és törvénytelenység, annál erősebben és érezhetőbben dolgozik a kegyelem is, hogy felébressze és megerősítse a jóakarató emberek lelkét a gonosz elleni küzdelem sikeres megvívásához.

Olvassátok, kedves embertestvéreink, a hét szellemi szózatot szívetekkel és értelmekkel, s ítéljetek fölötte, hogy vajon nem Istentől valók-e, aki annyira szereti az ő bűnös és elesett gyermekeit is, hogy mindent elkövet az ő megmentésükre.

Budapest , 1921 május havában

A szellemi bűvárok pesti egyesülete

I. A hit gyülekezetéhez. (**)

Az emberiség egy nagy közösség, mert közösen bírja a földet, Istennek ezt az anyagi adományát; közösen bírja a szellemi javakat is, melyeket Isten, az Atya neki földi létéhez adott. Sőt a szenvedések és örömök, az élet és a halál is közös javai az emberiségnek, mindezt élveznie és jóvá kell lennie általa. Mivel pedig az emberiség egy test, ezen testnek is vannak tagjai, melyeket „gyülekezeteknek” neveznek. És habár a szeretet a legnagyobb java az emberiségnek, és a „szeretet gyülekezete” a legkiválóbb gyülekezet is, mégis az emberben a hit az az érzés, amelynek minden bukott szellemnél, mint akiből az emberek is lesznek, a szeretetet meg kell előznie; mert a hit ugyanaz a - habár nem annyira kifejlődött - érzés. Mivel pedig a reményt szintén a hitnek kell megelőznie, mert hit nélkül nincs remény sem,

én, Simon Péter, a hit apostola, legelőbb is a hit gyülekezetéhez intézem intó szavamat.

Nem csupán a hívő keresztényekhez szólok, mert én a megváltás angyalainak harsonáját fúvom, akik a mennyben egy közösségben élve, a hívő földi emberek gyülekezetének élén állnak, akik a hit által a bűnből való megváltásra törekednek. Éppen azért a hit gyülekezetének általában, azaz minden megváltásra törekvő embernek beszélek, kiknek igaz hitük és jó akaratuk van, akik hisznek a mennyei Atyában, Tőle való leszármazásukat hitük által érzik, kegyelmét remélik, és Őt hitből szeretik. A világ hívőihez szólok, bármely hitfelekezethez tartozzanak is; szavam a nagy emberiségé. **Én, mint egyúttal a világ Megváltójának apostola, az emberiségért működtem, nem csupán a zsidókért, hanem a pogányokért is; a zsidóknak és pogányoknak hirdetvén az evangéliumot, Istennek, az Atyának evangéliumát, melyet Ő az embereknek elsődje, Jézus Krisztus a világ Megváltója által küldött. Isten, az Atya, Krisztust kizárólag a zsidókhöz küldte, akiknek ezt a Messiást megjövendölték. Krisztus tehát a zsidók között született, zsidó törvény szerint nevelődött, a zsidó formák szerint, élt, halt meg és temetettetett el, küldetése azonban az egész világra szólott. Isten azonban mégsem akarta Őt az egész világba küldeni, hanem egy olyan szellemcsoporthoz, mely érett volt az evangélium felfogására, s ez a szellemcsoport a zsidók népe volt. A zsidóktól kellett az evangéliumnak a világban tovább terjesztetnie, a zsidóknak kellett volna a pogányok üdvösségének kovászát képezniük. Jézust azonban nem valamennyi zsidó ismerte el a megjövendölt Messiásnak, s Isten evangéliumát sem fogadta el mindegyik. Csak kevesen hatoltak be az evangélium szellemébe, és váltak általa hívökké, elfogadván Messiásul annak elhozóját. Csak kevesen lettek tanítványaivá, mert a többség eldobta az evangéliumot, és Krisztus tanítványait üldözte! **Azért küldött minket Krisztus, miután meghalt és föltámadott, minden néphez,****

hogy adjuk tudtukra, hogy aki Isten evangéliumát hittel fogadja, és aszerint él, üdvözülhet. Mi pedig kimentünk a világba, prédikáltunk, kereszteltünk, és a különböző országok városaiban gyülekezeteket alapítottunk. És akik az evangéliumot elfogadván, megkeresztelkedtek, azok egymás között mindent megosztottak, azaz közösségben éltek. Később azonban e gyülekezetek elfajultak, s még csak hitük sem volt közös, hanem a hitbeli dolgokban viszálykodások állottak elő közöttük: gyűlölködökké lettek egymás iránt hitük miatt. A közösséget megszüntették, önzökké lettek, s önmaguknak éltek és élnek még ma is, mert ehhez annyira hozzászórtak, hogy az első keresztény közösségek mintája szerint való életet már lehetetlenségnek tartják.

Ma a hívők már nem ismerik egymást, mert az őszinteség kihalt az emberekből, s az őszinteséggel együtt eltűnt a rokonszenv. Ámde a rokonszenv hiánya magával vitte azt a szeretetet is, amely mindent összetart, semmi jót egyedül el nem fogyaszt, hanem mindent megoszt felebarátjával, amiye csak van. **Ahol nincs egység, ott nincs igazság, - mert az egyenetlenség az igazságnak ellensége;** s ami egyszer egyenetlen, ismét egykönnyen ki nem egyengethető. Ehhez különös, kényszerítő, ellenállhatatlan ösztönzésre van szükség, ami viszont csak attól indulhat ki, Kitől minden ösztönzés ered: Istentől a mi szent Atyánktól. Az emberek vágyódnak az egységre, de amint közelednek hozzá, megint széthullanak, mintha csak tarantella csípte volna meg őket. Úgy vélik, hogy jobb, ha ki-ki önmagának él, mint közösségben. Külön, titokban több bűnt követhetnek el, mint a közösségben mindenki szeme láttára. Az egyeseknek könnyebben hazudhatnak, s könnyebben csalhatják meg őket, mint a községet a maga egészében. És mivel az igazságot kerülnek, az erényt megvetik, s tetszésüket lelik abban, ha sötétben mesterkedhetnek, azért kerülnek a közösséget és nyilvánosságot, a gyülekezet általi megdorgáltatást, s félnek a büntetés székelyétől.

És amint így nézem a világot, és a számtalan felekezet hívőit szemlélem, ez az áttekintés azt mondja nekem, hogy ezeknek a hitük alapján való egyesítése lehetetlen, mert hanyaszorgalommal, fáradhatatlanul dolgoznak az őket elválasztó szakadás kiszélesítésén. Nem is tudnak másként dolgozni, és mert sem arravaló anyaguk, sem helyes tervük nincsen, **nélikülözik a földolgot, azt a hidat t.i. amelyen átmehetnének egymáshoz: nincs bennük szeretet!** A föld hívői nem értik, mi az ő hitük, nem tudják, hogy ez egy megdermedt őserzés, egy eltemetett talentum, aminek szeretet a neve. Nem tudják, hogy hitük ennek az őserzésnek legutolsó válfaja, s nem gondolnak arra, hogy hitüket, ezt a megdermedt érzést, teljesen el kell veszíteniük és megint ősalakúakká t.i. szeretetteljesekké kell lenniük, ha üdvözülni akarnak. A mennybeli üdvözülteknek nincsen már hitük; nekik csak szeretetük, őserzésük van. Mivel pedig az őserzésben élnek, benne vannak az őserőben, az őstehetségben is, ami mindenre, még a legnehezebbre is képes.

A különböző felekezetek hívői büszkék hitükre, holott az semmire sem alkalmas, semmire sem képes, érzéketlen és mozdíthatatlan a szeretet tettei iránt, s nem egyéb, mint megmevedett, jéggé fagyott szeretet! Emiatt a kemény, jéghideg érzés miatt nem tudnak egyekké lenni. Azonban Isten, az Atya, minden felekezet hasonló tulajdonságú embereit össze akarja vezetni, és erre egészen különleges, az emberek előtt hallatlannak tetsző, de ízlésüknek mégis megfelelő eszköze van! Mivel pedig az emberiség hívői felekezeti hitálláspontjukról képtelenek kezdet nyújtani egymásnak, azért olyan eszközre van szükség, amely a felekezeti álláspontot darabokra zúzza, és ez az eszköz az összezavarodás. Meg kell az embereknek hitükben zavarodniuk, és el kell dobniuk azt, mert csak akkor, ha megszabadultak tőle, lesznek egyesíthetők. Egy új, igaz, szent isteni hitben, annak a hitében, hogy Isten minden dolognak a Teremtője, egyedüli, változhatatlan örök, aki soha a világra le nem száll, hogy emberré legyen. Egyéniségében tehát sohasem oszlik részekre,

sohasem szól Ő maga az emberekhez, és nem is szólott, hanem követeket küld és küldött, akik angyalok és szellemek, s a Teremtőnek, minden dolog Atyjának alárendeltjei. Annak a hitében, hogy minden próféta és követ, kit Isten az emberekhez küldött, az ő szavát beszélte, az ő akaratát hirdette, az ő ereje által működött, kezdettől fogva mostanig. Annak a hitében, hogy Isten a legmagasabb bölcsesség, mint azt a mindenség bizonyítja. És hogy Ő bölcsességében mindenkor tudta és tudja, hogy miféle követeket kell a földre küldenie, és miféle követségekkel kell őket megbízni, hogy az idő viszonyainak és az emberek szükségleteinek, akikhez küldetnek, megfeleljenek. Ezek a követek pedig, habár a reájuk ruházott megbízások ellentmondani látszanak is ama tulajdonságoknak, melyeket a különböző népek Istennek különbözőképpen tulajdonítanak, mégis igazi isteni követek. Azok is voltak, mert a népek állapotai, melyek olyan követségeket és intéseket igényelnek, maguk is ellenszegülő, tehát egymásnak ellentmondó természetűek, a követségeknek tehát a népek ezen mindenkori művelődési állapotaihoz kell alkalmazkodniuk. **A legbölcsebb Isten tehát egy kezdetleges néphez sem küldhet egy szelíd, Krisztushoz hasonló szellemet,** hanem harcost kell prófétául küldenie, hogy ez népét az Isten nevében való vérontásra hívja föl, mert az ilyen népnek éppen ilyen prófétára van szüksége előhaladása érdekében. Nem az emberek, hanem a mindenható, egyedüli, örök, változhatatlan Isten, minden lény és dolog Teremtője és Fenntartója kormányozza a világot. Azok által a szellemei által, kiket leküld, hogy testet öltsenek, és az emberek között emberek gyanánt jelenjenek meg, és akiket aztán vezéreltet, vezetett és sugalmaztat más, igaz szellemek által, hogy feladatukat betölthessék. És amint az ember értéke arról a munkáról ítélni lehet, amelyet végez, az a munka, amelyet egy próféta végez, mutatja meg azt is, hogy ez a próféta milyen szellemi fokozatba, vagy rangsorozatba tartozik, mert Isten a legigazságosabb! Ő nem küld le egy magas szellemet, hogy alacsony feladatot teljesítsen, - nem azért, mintha a szellemek

nem tudnák azokat betölteni (testben betölthetnék, mert a testben levő szellem nem tudván feladatát, ebben szabad szellemek által kell vezetettnie), hanem azért, mert Isten, aki igazságos, nem ad szellemeinek erkölcsi fokozatukkal ellentétes feladatokat. Isten igaz szellemei betöltenék a legalacsonyabb feladatokat is, még akkor is, ha a legmagasabb szellemek lennének is, de Isten, az örökké igazságos Atya, nem ad példát gyermekeinek az igazságtalanságra. Ő a Messiások mintaképe, ezek az angyaloké, az angyalok a szellemeké és ezek az embereké.

Ismétlem még egyszer: Isten, az Atya akarja a gyülekezetek egyesülését, és azáltal az emberi nem egyesülését; azt akarja, hogy minden ember ismerje el magát az ő gyermekéül, és Őt Atyjául. És mivel Ő azt akarja, ennek meg is kell történnie - ámbár ez ellen az érdekeltek tiltakoznak és mesterkednek! Minthogy pedig az emberek hite a maga erejéből képtelen megtalálni az összetartozó elemeket, el kellett következnie a hitetlenségnek, hogy az emberek hitét megbüntesse és legyőzze, - s a hitetlenség nem szűnik meg előbb, mígnem hivatását teljesen betöltötte. Isten hitetlen szellemeket fog az emberré lételebe küldeni, ezek pedig mindaddig nem engednek semmiféle hitet érvényre jutni, amíg csak minden régi felekezeti hit meg nem semmisül, s minden embernek lehetséges lesz az előítélet megsemmisülése által újat szerezni magának. Ez lesz az új igaz hit, mely őket üdvözíti, oly új igaz hit, amely az igazság megismerésére fogja őket vezetni, kell hogy vezesse, mert sehova sem vezetheti máshová! Eljött az ideje annak, hogy isten hírnökei meghatározott harsonáikba fújjanak, hogy fölébresszék a földön az alvókat. **Először arra a hitre ébresszék föl, hogy a világ felekezeteinek minden hite,** amelybe beburkolódzva azt vélik, hogy az igazak álmát alusszák, **éppen semmit sem ér,** - mert az emberek meghamisították!

Bizonyítja ezt az is hogy nem képes szeretetté fejlődni, amivé pedig ki kell nőnie magát, mert elcsenevése előtte ez volt eredeti alakja. És nem ok nélkül mondtam,

hogy ennek az iskolának utolsó tárgya a megismerés, az a megismerés, aminek e világ egyetlen felekezeti hitéhez sincs semmi köze. A világ minden hitének megvilágításához szükséges ez a fény, ez, amelynek világítása mellett az embereknek meg kell ismerniük, mit ér az ő hitük! És ha hitük valódi értékét megismerték, hátat fognak neki fordítani, és az új hit felé fordulnak, melyet az új világosság tartalmaz. A különböző vallásfelekezetek hívői számtalan formáság közt mozognak, amely formák ápolását „Istentiszteletnek” nevezik. Aki ezen formáságokat nem cselekszi, azt vallástalannak tekintik, mint ilyet megbélyegzik, s néha még a hitközségből is kitaszítják. Azt hiszik, hogy mindeme formáságok gyakorlása az igaz vallás! Azonban éppen úgy, amint a katonakabát és e kabát gombjai az embert még nem teszik harcossá, hanem csak a haditudomány ismerete és a személyes bátorság: éppen úgy a vallásos formák sem tesznek senkit igazhívővé. Nem következik, hogy az ember, ha kezét összekulcsolja, fejét meghajtja és szemét forgatja, áhítatos ember is legyen. Hiszen lehet, hogy semmi áhítat sincsen benne, s ennél fogva nem is nevezhető imádkozó embernek. Gyakran, sőt legtöbbszörre látszattól imádkozik, szíve gyakran nagyon is távol van attól, és gondolatai különböző távolfekvő dolgokra vannak irányozva.

Az emberek többszörre mindent a külső látszat szerint ítélnék meg, és erre van a legnagyobb gondjuk. Nem úgy cselekszik Isten; Ő nem a személy külsőségeit, hanem tetteinek szellemét nézi: vajon szándéka őszinte, és cselekvése a felebaráti szeretetnek megfelel-e? Aki nem bír őszinteséget és ember-szeretetet gyakorolni, annak Isten előtt nincs vallása, azt Isten hitetlennek tekinti; Isten nem a formát bírálja, hanem arra a haszonra tekint, amelyet az ember hite embertársának hoz. S vajon van-e szüksége az embernek a felebaráti szeretet gyakorlásához valami formára? Semmi esetre! Segíthet ott, ahol jár és áll, minden körülmények között; vigasztalhat, fölemelhet, szellemileg

és anyagilag gyámolíthat minden forma nélkül. Vagy talán szüksége van az őszinteségnek valami formára? Éppen az őszinteség formanélküli! A ravaszságnak és fortélyosságnak van szüksége formákra, hogy fel ne ismertessenek. Az őszinte ember úgy mutatja magát embertársainak, amilyen valójában, kendőzetlenül; az ilyen az igaz ember, mert csak az őszinte ember nevezhető igazságosnak, és csak az igazságból származik a jó. Az emberek kerülnek az őszinteséget a nem őszinte emberrel szemben, s azt vélik, hogy midőn tettetik magukat, jót tesznek embertársuknak. Én azonban azt mondom nektek, hogy azzal csak ártanak neki, s ha az embertársnak tetszik is ez a tettetés, azzal mégis csak úgy kedveskedtek neki, hogy ez kárára vált. Ha a szabad, őszinte szó uralkodnék, bizony boldog lenne a világ! Ha a gonosz emberek szemébe mondatnék az igazság, ez hamarabb leszokna gonoszságáról, s aki neki ezt megmondta, részt venne javulásában. Ne gondoljátok, óh emberek, hogy az őszinteség kíméletlenség. Csak azok a gonosz emberek értelmezik annak, akik az igazságot nem akarják hallani, és annak ellenségei! **Az igazság nem kíméletlen, sőt kíméletes, mert tekintettel van a kevély, a gonosz ember javítására. Csak a kevélység az, ami minden igazat igaztalannak állít**, minden jót rossznak tüntet fel, mert a kevélységnek az igazság nem tetszik, s fáj neki az a jó, amit ez cselekszik; de az igazságnak fájdalmat kell okoznia a kevélységnek, különben az ember nem is tudná hogy kevély! Minden igaz szó, őszintén az ember szemébe mondván, érvágás a kevélységen; sok ilyen érvágás után el kell a kevélységnek véreznie, - s nem is lesz kár érte, mert ugyan hova vezetne? Üdvösségre nem, békére sem, - sőt még annak az embernek önmegnyugtására sem, akiben megvan. **Az az ember, aki azt mondja, hogy neki igaz hite van, s amellet nem tud őszinte lenni, nem mondott igazat**, annak nincs is igaz hite, s amíg nem lesz őszinte, nem is lesz, s csak önmagát csalja meg, ha azt véli, hogy birtokában van! Őszinteség a vallás vére, és a felebaráti szeretet a húsa, - az őszinteség és a felebaráti szeretet által testesül meg a vallás; és

ilyen vallás csak az igaz hitből: Istenben, az ember halhatatlanságában és felelősségében való hitből származik. Az ilyen hit a vallás szelleme, már pedig; a földi lény szellemből, vérből és húsból áll; s ha a földi ember földi hithez akar jutni, nem szabad e három kelléket nélkülöznie. Csak ezek birtokában lehet vallásos ember.

A forma azután mellékes - nincs megtiltva, de parancsolva sem. A forma a vallásnak olyan cifrasága, mint a szegély a ruhán, amely szegély nélkül is ugyanazt a célt szolgálja, mint szegéllyel. Akinek ruhára van szüksége, hogy testét védelmezze, ruhát kell szereznie magának, és nem szegélyt ruha helyett; mert ezzel nem védheti meg a testét. A ruha nyújt védelmet, nem a szegély, mert ez amannak csak ékessége; a ruha a cél, a szegély csak a szem gyönyörködtetésére való, amit mindenki a saját ízlése szerint alkalmazhat. **Hogy igaz hithez juthassunk, nem szükséges könyvekből tanulni; megtalálhatjuk a hitet ilyen tanulás nélkül is, de érzés és jóakarát nélkül nem. A hit tanító mestere az ember lelkiismerete.** Az embernek a lelkiismerete többet ér, mint a világ minden tudománya. Mert a világ tudománya könyvekben leírt szavakból áll, melyeket mindenki olvashat, aki megtanulja az olvasás tudományát, de az ember vallásos érzése nem foglalható szavakba; s a lelkiismeret tanítása annyit mond az embernek, hogy egyáltalában szavai sincsenek reá. **Minden különleges esetben tanácsot ad neki, s vezeti minden kicsiségben, ha az ember úgy nevelte érzését, hogy érezze ezt a vezetőt.** Minden ember született pap, minden emberben benne van Isten szava, benne van a szentség és Isten törvényeinek vallása, s abból meríti tudományát, anélkül, hogy egy könyvet is olvasott volna. Nagy tudósoktól ritkán származtak nagy tettek, ilyenek csak a lángésztől születnek, amely sokszor semmit sem tanult, könyvekből nem is akar tanulni, sőt irtózik a könyvtől. A lángész nem is tanulhat könyvekből semmit, mert több van benne, mint bármely könyvben. Van benne t.i. érzés, és mert ez az érzése nagy fokban van benne,

minden néven nevezendő szellemek által sugalmazható, akik minden lehetséges tudományt beleolthatnak, s olyan megismerést adhatnak neki, milyennel a világon senki sem rendelkezik, és mindezt akkor, amikor szüksége lesz rá. De, kedves emberek, hitetlen lángész nem létezik, nem létezett és nem is fog létezni soha sem. A lángész megtestesülése élő, plasztikus alakja a hitnek, amely úgy van kivésve, hogy bármely oldalról tekintve is szép kifejezésre jut. A lángész éppen azért az egész világé, nem pedig csak egyedül egy népé. Ez a tér igen kicsiny lenne neki! A lángész messze túlsugárzik ama határokon, melyeket az emberek akarnak megszabni neki. És mi az, ami a lángészben úgy sugárzik? A hit az, ami belőle világít, a hit, amely tudja, hogy mi ő, s mit tehet. A hit, a holt könyveknek emez élő könyve. Sok lángész volt már a földön, ki rendeltetése betöltése végett nyert világosságot.

És valamint a világhírű tudós, aki minden lehető tudományban jártas, igazán nem veti rá magát valamennyire, hanem azok közül csak egyet művel különösen. Így van ez a lángésszel is, amely mindent tud, mindenre képes; ez is csak a számára előírt, meghatározott oldalát fogja tényleg kifejezésre juttatni. Küldetéséhez képest csak azt a foglalkozást fogja úzni, melynek a testbeöltözés ideje alatti gyakorlatát Isten rá bízta, és amelyben Isten vezetteti és sugalmaztatja. Így sok olyan próféta volt a világon, akik mindannyian olyan képességek birtokában voltak, hogy mindent tudtak volna végezni, ha rájuk lett volna bízva, t.i. ha arra sugalmaztattak és indítottak volna. De ők csak azt teljesítették, amit teljesíteniük kellett előzetes rendeletből, csak erre nyertek sugalmazást és ösztönzést, bárha megvolt a képességük arra, hogy mindenre sugalmazhatók és ösztönözhetőek legyenek. Ez bizonyítja, hogy nem az emberek rendelkeznek a földön, hanem Isten rendelkezik az emberekkel, és aki hiszi ezt, annak igaz hite van! És ha a világ hívői, kiknek ez a hitük, nem tántorodnának meg oly gyakran e hitükben, akkor hitük megszakítás nélkül

dicsőért gyarapodnék, és az emberben olyan szép hitet hozna felszínre, amely képes volna hasznosságával új beavatottakat vonzani és a gyülekezetet nagyobbítani.

Kezdetben, mikor még egyszerűbb emberek laktak a földön, nem volt semmi formális vallás, amelyik kifelé, mint ilyen megnyilvánult volna, hanem az emberben egy érzés volt, amely tetteiben nyilvánult meg, s e tetteiről lehetett megismerni, hogy miféle érzések uralkodnak benne, miféle vallása van. Amint már más alkalommal mondtam: megtérés az emberek jelszava! A megtérő emberrel mindennek meg kell térnie, s a vallásnak is megint érzéssé kell lenni, és az embernek híven kell kifejezésre juttatni azt, amit érez, erről lehet majd felismerni, hogy kinek milyen vallása van. Akkor azonban már csak két felekezet lesz, ahelyett a sok helyett, ami most van, nevezetesen: **egy jó és egy gonosz. Arról az emberről, ki érzése által ösztönöztetve jót cselekszik, azt fogják mondani, hogy jó vallása van, aki gonoszt cselekszik, arról azt mondják, hogy gonosz a vallása; s aki semmit sem cselekszik, sem jót, sem gonoszt, arról azt fogják mondani, hogy éppen semmi vallása sincs. Ez lesz, ennek kell bekövetkeznie az emberek megtérése által! Akkor a formák egyáltalán nem lesznek érvényesek, csak a jó vagy a gonosz tett - ezek fognak világítani, s megmutatják, hogy ez vagy amaz miféle ember. És a szentírás könyvében meg van írva: két részre fognak válni az ítéletnél, s a jók elkülöníttetnek a gonoszoktól, és a tetteikről, amelyek nyilvánossá lesznek rajtuk, lesznek egymástól megkülönböztethetők. És ha ma sok oly gyülekezet is van, akkor csak kettő lesz; egy jó és egy gonosz lelkiismeretű és érzésű, s meg fognak majd ítéletetni a nagy évforduló idején, a jók életre, s a gonoszok a halálra! De előbb a megértésnek és a felekezetek kettőre való lepadásának kell megtörténnie. Akkor eljön az Úr, a világ Megváltója, s meg szemléli gyülekezetét; mert akkor úgy lesz a földön, mint kezdetben volt Istennél. Ott is csak két község volt, a jó és a go-**

nosz; azután megtörténik a katasztrófa kicsinyben úgy, mint akkor nagyban^{1*}. **Ne feledkezzetek el erről a katasztrófáról ti hívők. Isteni jövendőmondás ez, nem üres szó!** Valamint a hitfelekezetek visszafejlődése zűrzavart idéz elő, mint olyan erjedési folyamat, melyből a két részre való különválás létrejön, - úgy kezdetben, a szellemek elfajulása idején is zűrzavar volt, melyből a törvény és ellenszegülés különváltak egymástól. A spiritizmus, vagyis az új kinyilatkoztatás az a kovász, amely mindinkább terjed, és a gyülekezeteket erjedésbe hozza; - ez az erjedés mind erősebb lesz; és a gyülekezeteknek sokat kell szenvedniük benne, míg a különválások teljesen befejeződnek. És ha a gyülekezetekben el lesz különítve a jó a gonosztól, akkor az anyagokban és légköri elemekben is el lesz különítve; ezek is együtt erjednek. Nekik is ki kell válniuk, s el kell különülniük, és egy új, szép, szűzies földet, **egy kisméretű paradicsomot kell létrehozniuk, ahol aztán csak egy község lesz: az igazak gyülekezete! Annak aztán egységes vallása is lesz: az Isten és a felebarát iránti szeretet!** Akkor a hit szeretetté fog kigyógyulni, s akkor a hit a mostani értelemben nem lesz szükséges, mert akkor már nem kell az embereknek Istenben hinniük, meg fogják Őt ismerni, érezni és szeretni, s ezáltal tudni fogják a mindentudó Teremtő minden lényét szeretni. **A hit a szeretetnek legalacsonyabb fokozata, és a szeretetnek ezt a legalacsonyabb fokozatát sem tudják az emberek megtalálni,** - ez mutassa meg nektek, hogy ők mily mélyen bukott szellemek! Azért intellek téged, te nagy hitközsége a világnak: Érezd hitedet, és érvényesítsd érzésedet a tett által, és légy ezáltal vallásodban egységes, hogy egyszerűen, de mégis szépen légy felruházkodva a megifjodás ama napján!

---

¹ *) Lásd „Szellem, erő, anyag” 4. fejezet.

II. A szeretet gyülekezetéhez. (**)

Az embernek minden erénye fegyver, mellyel a gonosz ellen küzdenie s a maga részére a békét kivívnia kell. **De a szeretet valamennyi erénynek anyja**, amely képes minden bajt legyőzni, minden gonoszt lecsendesíteni; nem fegyver az, mely sebeket üt, hanem balzsam ama sebekre, melyeket az emberek fegyverei a csatában ütöttek; végcélja minden küzdelemnek, végcélja minden törekvésnek, benne béke van! A szeretet az ellenséget nem csatában, hanem békében küzdi le, s azért nevezem boldognak mindazokat, kik Isten teremtményét általánosságban, a személyre való tekintet nélkül szeretni tudják. Az igazi szeretet a szellemet szereti, melyet Isten teremtett, a szellemet a mindenségben, a szellemet az emberben. Azok, akik szeretni tudnak olyan valódi szeretettel, mely a személyt nem tekinti, már kiküzdtek küzdelmüket, s nem ütnek több sebet, hanem minden létező sebet begyógyítanak. Ők az ápolói az élet, az előhaladás, a béke eme szép őszállapotáért való küzdelemben megsebesülteknek! Boldogoknak nevezem őket, mert bennük nincs több fájdalom, hanem csupa öröm és béke, csupa gyönyörűség és boldogság; dicső szellemek ők, **mert a szeretet, az a gyémánt a drágakövek: az emberek erényei között, a legértékesebb ékszer, amit egy emberi szellem kivívhat!**

A szeretet semmit sem keres a világon a maga számára, mert semmire sincs szüksége, mérhetetlenül gazdag; természete: adni – mindig adni, örökké adni annyit, amennyit valaki csak elvehet. **Szent őszállapota a lénynek, szent őszérzése. A szeretet nem tesz igazzá, a szeretet megszentel; mert akinek szeretete van, az már igaz, annak igaznak kell lennie**, különben nem lehetne szeretete. Akinek szeretete van, semmi egyéb sincs szüksége; neki semmi olyat nem lehet adni, ami boldoggá tenné, hiszen megvan mindene - a szeretet! A szeretet teremtett mindent, ami van, fenntartja mindazt, ami él, meggyógyít mindent, ami beteg; a szeretet mindenben minden; belőle született a min-

denség, benne él az élő teremtés, benne örvendez minden teremtmény! Szent szeretet! Te szent ősézés! A földön alig ismernek, és igazán nem is tudnak érezni az emberek. Az ember szeretete az ősézésnek csak gyenge visszfénye, és mégis világboldogító, kimondhatatlan örömeket termő! **A szeretet gyülekezete kicsiny a földön. Oly kicsiny, hogy az emberek nem is látják, és mégis megvan, s mégis vannak képviselői itt. És ezekhez kell beszélnem nekem, a szeretet egy szellemének, akit a földön egykor Jánosnak neveztek, aki jelentéktelen ember, de Jézusnak szeretett tanítványa volt.** Olyan ember, akinek kevés szava volt, aki az érzés miatt nem tudott beszélni. Érzésem elnyomta a szavaimat, csak keveset tudtam mondani, de sokat éreztem! És az én fajtámból való emberek szintén nem tudják elmondani azt, amit éreznek. Ezért egyáltalán nem is veszik őket figyelembe a földön, mert itt a harci zajban csak arra ügyelnek, aki sok hangos szót szaporít, amelyek erősen csengenek az emberek fülébe. Aki sok nyilvános tettet cselekszik, amelyek az embereknek feltűnnek, az ilyent dicsérik és magasztalják, ha szavai és tettei tetszenek az embereknek, de gyalázzák és üldözik, ha nem tetszenek nekik, de ismerni ismerik őt, beszélnek róla mindenütt, s ítélkeznek fölötte mindenhol.

De a jelentéktelen embert, aki nem teszi magát érezhetővé hangos szavak és feltűnő tettek által, aki csak az érzésekben él és csendben működik, azt nem ismerik! Azért nem ismerik a földön a szeretetet, mert a szeretet nem feltűnő, mert a szeretet csak csendben működik, nem halad csikorogva az emberek útjain. És mégis, mégis, ha nem is látják, de nyomait érzik. Ahol a szeretet járt és betért, ott hagyott is valamit anélkül, hogy mondta volna; olyan helyen ott hagyta erejének egy részét, és ez a rész az emberek fájdalmaira enyhülést hoz, bátorságot ad a további küzdelemhez, s erősíti a hitüket, azt a hitet, hogy szeretetnek ott is kell lennie, ahol az emberek nem látják. Ahova a szeretet betért, ott az élet küzdelmeiben bátorságát veszített küzdőbe új bizalmat önt, és kilátásba helyezi neki, hogy a küzdelem

nem tarthat örökké, hogy egykor el kell következnie a győzelem, nyugalom, jutalom és becsület idejének, ha a gúny, szégyen és szenvedés még olyan nagy volt is!

Boldognak nevezem azokat az embereket, akik hitükben szeretetet tudnak érezni, akik tudják, hogy jó hitük van, amelynek szeretetre kell vezetnie, szeretetre, amilyenek az Isten teremtette! Te pedig, kicsiny gyülekezete a szeretetnek, tarts ki! Ne veszítsd el érzésedet, s ezzel együtt természetedet, és ne végy el semmit a világtól, hagyj mindent a világnak, magadat is! Mert ha elvonnád magadat a világtól, meg kellene annak merednie, hiszen a melegség oly kevés rajta! Nélküled azonban teljesen megszűnnék, az emberek érzései jéggé dermednének, s egyik a másikat többé nem érezhetné! Azért kell, hogy a világ számára, mint melegítő tárgy, megtarttassál, hogy kicsiny lánogdnál melegedhessék. Az égi vér keringhessen benne, s meg ne tagadja még jobban mennyei életét és isteni származását!

Te kicsiny gyülekezet, növekedjél, légy csendben és elégedjél meg erőddel, s örülj, ha az embereket mindinkább felmelegedni és felolvadni látod, s azt veszed észre, hogy mindinkább gazdagodnak, hasonló érzésekben. Ó gazdagítsd a világot, midőn az embereknek meleget adsz, hogy fölolvadhasson bennük a megfagyott ösérzés. Mindinkább tudatára jussanak annak, hogy lakozik bennük valami, ami egykor másként volt, és ami ösztönözzé őket az önmagukkal való küzdelemre, hogy újból visszavívják maguknak ezt a régi, elvesztett őstermészetet! Te csodaközsége a világnak! A te természeted csodatermészet az emberek szemében, mert hol vannak olyan emberek, akik képesek volnának adni mindent és semmit sem venni? Ez a csoda oly nagy, hogy az emberek egyáltalán nem tudják elhinni, és e hitlenségüket nem is lehet rossz néven venni. De ha mindazokon a változatokon, melyeknek ezt a csodát meg kell előzniük, keresztülmentek, és érezni fogják, hogy ez a csoda megmozdul bennük és megelevenedik: akkor hiszik, hogy a szeretet létezik. Sőt arról

meg is lesznek győződve, hogy ez hirtelen nem jöhet létre, hanem növekednie és természetszerűen kell kifejlődni, hogy mindig határozottabban nyilvánuljon. És érezvén ezt a növekedést, csodálkozni fognak: mint érezhet az ember egy növekedést! Azért a szeretetet senki előtt sem lehet megmagyarázhatóvá tenni, mert senki sem értheti meg, csak az, aki magában érzi, akit hatalmában tart, akin uralkodik; és az ilyen a legkisebbnek érzi magát, olyannak kell éreznie magát a rajta uralkodó hatalom miatt. Kedves gyermekeim! Mit mondjak nektek?

Tartsak nektek hosszú prédikációt? Arra nincs szükségetek! Vagy Isten ígését leplezzem le előttetek? Hisz érzitek lényetekben; nincs szükségetek a szavakkal való földérintésre! Vagy magyarázzam meg nektek a szellemet? Titeket az ő hatalma kormányoz! Mit tegyek hát? Intselek, hogy egymást folyton szeressétek? Nem is tehettek másként, érzésetek arra ösztönöz! Mit hagyjak tehát nektek, ha már eljöttem hozzátok? Itt akarom hagyni nektek érzésemnek egy gyenge kifejezését, és ez nem is lehet más, mint köszönet Istennek. Kérjünk valamit Istentől? A szeretet nem kíván, semmit, meg van elégedve Istennel, és mindennel, ami Tőle jön, és örül neki, örül Isten rendelkezésének, bármire is használja fel őt, és boldog a cselekvésben. Mi marad tehát egyéb hátra, mint a köszönet? Mondjunk tehát köszönetet Néki, a Mindenség: nagy Szellemének, Ki mindent az ő szeretetéből teremtett, szeretetében éltet, és szeretete által békét ad!

Köszönetet mondunk Neked, Mindenható Isten, Te első Szelleme a Mindenségnek! Neked köszönünk, mindent, ami mindenhatóságodból származott. Benned fogunk eltűnni, mert érzésedből adtál gyermekeidnek, és ők éreznek Téged, és Te érzed őket! Engedd növekedni bennük ezt az érzést, hogy kiterjedhessen az egész emberiségre, és az is olyannak érezhessen Téged, amilyen vagy - szerető Atyának! Köszönet legyen Néked, Mindenható, hogy megvilágosítod embereid hitét, hogy kifejlődhessek olyan érzéssé, amely Téged érezni tud, és boldogok lehetnek

ebben az érzésben! Halld meg, Atyám, szerény szolgálódnak, gyermekednek köszönetét, aki Téged érez, és mindent, mindent képes volna megtenni szegény földi gyermekeidért. Növekedjék a neved a földön, szereteted melege terjedjen szét az emberek között, és tegye őket boldoggá mielőbb – ó Atyám a te akaratod szerint! Amen.

III. A remény gyülekezetéhez. (**)

Boldogok, akik remélik szellemük feltámadását; ők nem fognak csalódni, s reményük teljesezni fog. Az anyag kötelékei csak időlegesen, a rendeltetés befejeztével el kell szakadniuk, s a szellemnek szabaddá kell lennie, mert szabadságra teremtett, s ez az ő törvénye. Jó azoknak, akik reményük által már a testben szabaddá tették magukat, már a testben előkészültek feltámadásukra; ezek hamar öntudatra ébrednek a test halála után, hamar otthonosan fogják magukat érezni a túlvilág új körülményei között, mert reményük fölemeli, és ama szellemi szférába viszi őket, amelybe szellemi előhaladottságuk szerint tartoznak.

Jó azoknak, akik emberi rendeltetésükben türelemmel kitarítottak, akik a szellemükre rótt jármot türelemmel hordozták, hogy abban önmaguk és a nagy egész javára egy meghatározott feladatot betöltsenek. Jó azoknak, akik bizalommal hordozták a világ nyomorúságait, akik bizalommal néztek feltámadásuk elé, ezekből a nyomorúságokból való megváltásuk reményében; örülni és nevetni fognak ezek, és örömmel fognak nyomorúságaikra emlékezni, mert feltámadásuk után meg fogják tudni, hogy mire voltak azok nekik jók. Jó nekik, mert majd dicsérni tudják azt, aki a nyomorúságukat mérte reájuk, szellemük tisztítására, érzésük nemesítésére, amely a feltámadás után jobban fogja érezni a Teremtő akaratát, s jobban fogja érezni szeretetét. Jó nekik, mert szárnyaik lesznek, mert növekedésüket reményük által előmozdították; nem fognak a földre lebukni, mint azok, akiknek szárnyaik nincsenek, akik a feltámadást nem

remélték, s akik csak a földiekben reménykedtek, és a földiekben keresték emberszeretből végzett munkájuk jutalmát!

Jó azoknak, akik nem kerestek jutalmat a földön, hanem a feltámadás utáni jutalomban reménykedtek. Ők nem fognak csalódní, s meg fogják találni, amit reméltek, ott, ahol remélték, ott az igazság országában, ahol nincs többé csalás és hamis látszat. Ahol minden tiszta és világos, minden igaz és isteni. Örülni fognak reményüknek és kitartásuknak, valójában élvezni fogják szerencsájüket, amelynek élvezetét a földön meg nem találhatták, mert a testi életben minden élvezet hiú csalódás, amely tartósan ki nem elégíthet, mert csakhamar undorra változik, s végül teljesen elenyészik a bűnös testtel. Jó ezeknek a reményteljeseknek, mert ők jól fogják magukat érezni az örökkévalóság országában, és nem találnak ürességet, mert reményük betölti őket, természetükké válik, és a reménnyel teljes természetben fognak élni tovább, s reményben fognak tovább törekedni a tökéletesség felé. Boldognak nevezem őket, mert a remény az a boldogító érzélem, amely örökké jó hatással van arra a szellemre, akinek birtokában van, s ez neki mindig erőt ad további törekvéseiben. Nem engedi őt belefáradni munkájába, távol tart tőle jövőjéért minden aggodalmat, s szellemét mindig fiatalon tartja! Akinek reménye van, nem vénülhet meg, nem lehet törődötté, mert reménységében úgy érzi magát, mint a gyermek, kinek szerető, jó, s gondos atyja van. Ó ti irigylésre méltó emberek, akik bíztok az örök életben; ti sokat nyertetek!

Ti legyőztétek e világ minden nyomorúságát, de legyőztétek a túlvilág nyomorúságait is. Mert aki remél az örök életben, s reméli Isten kegyelmét, az a földön sem lesz rossz ember; az nem engedi magát testi vágyai, avagy azáltal lenyűgözni, amit neki a világ az élvezetekből ígér; reménye meggyőzi őt arról, hogy mindez az élvezet semmit sem ér, meggyőződése pedig képesíti őt, hogy felülemelkedjék minden haszontalanságon, amelynek rá nézve már semmi vonzereje sincs. És ennek a vonzerőnek eltűnésével gyarapodik önmagában rejlő

ereje is. Képesé lesz arra, hogy egy más vonzerőnek hódoljon, mely őt valódi szférájába vonzza. E valódi szférából azután testvér-lényeket vonzhat magához, akik boldogsága templomának építésében segítenek neki, egyik követ a másik után nyújtván oda boldogságának felépítésére úgy, hogy már itt a földön föl-építheti valódi szilárd boldogságát, melyet nem kell majdan a földön hagynia, ha teste széttörik, hanem magával fogja vihetni azt szellemi hazájába, s benne fog lakni, mert az lényének tartozéka lesz. **Boldognak nevezem őket, e szerencséseket, kik már itt építenek maguknak az örökkévalóságra szóló hajlékokat,** s akik már itt előre gondoskodnak odaát való tartózkodásuk kellemes voltáról, s nem kénytelenek odaát építeni sokáig, nagyon sokáig. Hajlékuk gyönyörűséges otthonuk lesz ezeknek, ellátva mindazokkal a kellemességekkel, melyeket lényük megkíván. Jól védve lesznek, és semmiféle zivatar sem árthat nekik. Jól el lesznek látva - semmi veszedelem sem férhet hozzájuk. Jól el lesznek rejtve kunyhóikban, semmi gonosz sem fogja őket megtalálni. Napfényben fognak élni felhők nélkül, s nem lesznek szétszóródva, mint itt a földön, egyenként a sok reményvesztett lény között; hanem együtt fognak lakni, s körülöttük minden reményt fog lehelni, s a tavasz hajnalát élvezendik. Jó nektek, emberek, akik szellemetek halhatatlanságában hisztek, és annak feltámadását reméletek; ti fel fogtok támadni, de nem testileg, hanem a test alakjában, mint ahogy Krisztus feltámadt, és ez alakban élvén megismeritek egymást a halhatatlanság országában! A test földből való anyag, melynek megint földdé kell lennie, s azért nem támadhat föl; - de a lélek ennek az anyagnak az esszenciája, amelynek formájára a test képződött, mely tehát a testnek alakját adta; az a szellemnek őstermészete. Ez az őstermészet föl fog támadni, mert örökké kell élnie; ő az anyja minden másodlagos (szilárd) anyagnak, s az a feladata, azért testesül meg benne, hogy visszatökéletesítse a másodlagos anyagot. Az a világ is, amelyen ti éltek, kezdetben folyékony állagú volt, s megint folyékonyra kell válnia, mint az embernek szellemivé.

Azért e világnak is meg kell valamikor ünnepelnie fel-támadását, amikor a szellem, amely bűnbe sodorta, a meg-sűrűsödésbe taszította, fel fog támadni ellenszegülése bűné-ből, és visszanyeri őstermészetét. A sötét földből akkor fényes nap leszen, amely világitani fog, megvilágítván maga körül a sötétséget. Megtérés a jelszó, - nemcsak az elfajult szellem, hanem ennek a szellemnek alkotása, a durva anyag számára is. Az anyagnak is meg kell térnie tiszta ősállapotába, s neki is közre kell működnie Isten, minden teremtmény Atyjának dicsőítésé-ben. Nincs olyan halál, amely megsemmisít. Minden halál csak átalakulás, közeledés az ősállapot felé. Isten nem a halottak Istene, hanem az élőké, minden Belőle jött, az örökké Élőből, tehát örökké is kell élnie. A lény azonban, úgy amint most él, nem élhet örökké, hanem gyakran meg kell halnia, s a halál által mindig új időleges életre való átalakulásokon kell keresztülmennie, amíg őstermészetét teljesen visszanyeri, s nem lesz több átala-kulásra szüksége; akkor isteni, fenséges és dicsőséges lesz az örökkévalóságban. **Krisztus nem testben támadott föl, hanem csak teste képmásában,** mert a szilárd anyag nem teheti magát láthatatlanná, de igenis a fluidikus, ez a szellem által szükség szerint megsűrűsíthető, és elpárologtatható test, és pedig úgy, mint azt az őt éltető szellem akarja. A lélek a szellemnek termé-szete, mert minden egyén kettős lényegű, isteni és természeti. **Az anyagtermészet semmit sem teremthet, csak azt szülheti meg, amit a Teremtő belehelyezett, s amit megszül, megha-tározott törvény szerint szüli meg, bizonyos alakban.** Test-ben, mely által az egyik egyén a másikat fölismerheti, mert Isten a szellemet test nélkül is, a természet hozzájárulása nélkül is föl-ismerheti. Szép ígéret az emberiség számára a megismerés, amely által az embernek meg kell ismerni hitét, hogy vajon igaz-e? Reményét, hogy valódi-e? S ezáltal meg kell szünni a vak hitnek és a hamis reményeknek, amelyek megtévesztik az em-bert.

A megismerés által az embereknek újból találkozniuk kell az igazságban, s ha megtalálták egymást az igazságban, ki tartóztathatja fel az emberek egymás iránt való szeretetét? Megmondattok nektek, hogy az emberiségnek három nagy időszakon kell keresztülmenni; kettőn már keresztül ment, s most a harmadikba lép be. Az első időszakban csak azt ismerte el igaznak, amit látott, azaz szemével megismert; a második időszakban szívével ismerte meg az igazságot; s a harmadik időszakban meg fogja ismerni az igazságot értelmével. Először azt hitte, amit látott, azután amit érzett, s végül hinni fogja azt, ami szellemében lesz világossá. Bízatok, bízatok kedves emberek ebben az új ígéletben. Manna hull megint az égből, manna az ember éhes szelleme számára. **Az első időszakban a test számára hullott manna,** mikor a test szűkölködött, és kenyérre vágyódott; **a második időszakban akkor hullott manna, mikor a szív nélkülözött, és megváltásra vágyódott,** és ez a manna az evangélium volt, az ő műveivel. És most, amikor a szellem nélkülöz eme hit nélküli sivatagban és semmi reménye sincs arra nézve, hogy miből fog az örökkévalóságban élni, manának kell hullni megint. Manának az elcsigázott szellem számára, hogy abból táplálkozhassék, s megtalálván önmagát, megismerhesse azt is, hogy már régen él, s csak azért jött ide erre a világra, hogy itt egy kissé megigazodjék, s azután megint odamegy élni, ahonnan ide jött. És ha az emberek, szelleme ezzel az égi mannával fog táplálkozni, ki állhat neki ellen, hogy fáradhatatlanul ne törekedjék a tökéletesedés után? Semmiféle bölcelet és vallás sem lesz erre képes! **Mert a megismerés több, mint az emberek összes bölcelete és vallása. A megismerés égi fény, amely meg fogja az emberek bölceleteit és vallásait világitani,** s meg fogja mutatni, hogy valamennyien milyen semmit-érők. És ha egyszer megismerte az ember azok semmiségét szemével, szívével és agyával - ki vitathatja el akkor tőle Atyját, Istenét, aki őt teremtette, anyját a természetet, amely őt végtelen hosszú idővel ez előtt szülte, és az örökkévalóságban való egyéni tovább élését?

És ki szabhatja azután meg neki, hogy minden erejét csak testének gondozására használja, ha egyszer megismerte, hogy ez a test csak az ő szellemének tisztítására szolgáló eszköz, amelyet szükség szerint fölveszen, és ledob mint egy ruhát. Sok-sok hályog le hull akkor a szemekről, és az a remény, mely ma időleges dolgokat remélt, megdicsőül, és az örökkévalót fogja remélni. **Azért reméljétek kedves emberek, az új ígéret beteljesedését, s reményeteket ne adjátok oda** agyrémszerű álmokért, amelyek csalódásba ringatják boldogságtokat. És akkor igazi boldogokként lehet majd titeket magasztalni, mert valódi reményetek van. Egy községet képeztek a világban, amelynek lelkem legmélyebb mélységéből azt kiáltom: Tarts ki, tarts ki szilárdan, te boldog község valódi reményed mellett, nem fogsz megcsalatozni a beteljesedés napján, mikor reményednek valóra kell válnia. Maradj szilárd!

Jakab, a Jézus tanítványa kiáltja ezt neked, aki szintén bízott Jézus ígéletében, s nem csalatkozott és követhette Urát, s elnyerte jutalmát Általa, épp úgy, mint testvérei. Én szívemmel, véremmel, szellememmel reméltem; egész lényemet átjárta a reménység, azért küldött engem hozzád az Úr, te községe a reménynek, hogy hirdessem neked örömet, melynek részesévé lettem az Úr Jézus ígéletében való reményem által, - aki az égben Istennél van, s velünk azokat az embereket fölkeresi, akik őt szeretik s ígéletében bíznak!

IV. A türelem gyülekezetéhez. (**)

Megszabadítást a gonoszból hirdet nektek Isten, az Atya, Mária az ő szolgálója által, kedves emberek, kik az élet megpróbáltatásai közepette türelemmel kitartotok ama feladatokban, melyeket az Atya vezeklésül rótt reátok a földi életben, hogy azáltal szellemeteket a múlt bűneitől megtisztíthassátok. Megszabadultok, ha bíztok, és nem inogtok meg Isten igazsá-

gosságába vetett hitetekben, s nem zúgolódtok a rátok mért vezeklés ellen, - bármily súlyosnak és nyomasztónak látszanék is az! A hit erő, mely a tőrőnek terhét hordozza; a remény az az érzés, mely ezt a terhet megkönnyíti; a szeretet segít titeket, - szegény hordozói a bűntehernek - annak elviselésében! Némi-lyik súlyos terhet cipel az életben, de a szeretet, amely békét ad az embereknek, felemeli és segíti őt egyenesen járni terhével! Ha az ember szereti Istenét, és bízik az ő igazságosságában, érezni fogja, hogy Isten nem terheli meg jobban, mint amennyi- nek elviselésére ereje van, s hogy Isten nem hordoztatja az emberrel tovább a terhet, mint ameddig ereje tart, amelyet ő adott hozzá neki.

Óh tartsatok ki, kedves emberek, türelemmel! Aki- nek türelme van, éretté válik a földön, nem jön éretlenül át az aratás országába, s használni lehet majd őt ebben az ország- ban, hogy segítsen másoknak is terhük elhordozásában. Mily rö- vid az ember földi élete az örökkévaló élethez képest - és az örökkévalóság nincs arra rendelve, hogy az emberek abban is megterheltesse- nek, hanem hogy szabadok legyenek! A világok (földek) gyülekező helyei az adóssággal megterhelteknek; e vi- lágokon kell mindamaz adósságaiktól mentesíttetniük, melyeket ezen és a másik országban csináltak! **Bizony bizony kedves em- berek, adósságotok, melyet az örökkévalóság országaiban csináltak, sokszorosán túlhaladja minden földi bűnötöket,** nagy és súlyos az, és sokáig kell azt a mindenség egyes világain magatokkal cipelnetek, mígnem egy-egy részecskéjét, s végül az egész nagy adósságot letörlesztitek. És mi egy vezeklésnek hor- dozása, még ha valakire egész emberi életén át is reá nehezede- nék, ama tartozások nagy mennyiségéhez képest, melyekkel a szellem az örökkévalóságon át, Istenével szemben terhelte meg magát? Bizony bizony, csak egy csücske a nagy gombolyagnak. Ezeket egyszerre, egy földi életén át, egy ember sem tudná le- törleszteni; az örökkévalóságok tartozásainak nagy terhe alatt lé-

legzeni és mozogni sem tudna. Azért ad a jó Isten a földi vándornak csak egy kis részecskét belőle, s erőt is ad neki, hogy ezt a részecskét elviselhesse; ad neki hitet, szeretetet, reményt és türelmet; az embernek ezeket csak meg kell tartania, s nem szabad engednie, hogy elcsenevészedjenek, vagy éppen elveszítse őket részlettartozásának kiegyenlítése közben!

Óh kedves emberek! Mária, a ti nővéretek, nem vétkezett Isten ellen, nem volt bűnös, és mégis súlyos terhet kellett elviselnie! Milyen jó az embernek, hogy nem tudja, mi volt azelőtt, mielőtt emberré lett volna. Vajon képes lenne e valaki viselni egy meg nem érdemelt terhet, ha tudná, hogy ártatlan szellem volt? Könnyen meglehet, hogy kétkednék a legigazságosabb igazságában, és ez nagy tévedés és súlyos bűn lenne! És ha az ember tudná, hogy mennyi tartozása van, nem igyekeznék-e minél többet magára vállalni, hogy óriási tartozását minél hamarabb leróhassa, - többet is, mint amennyit ereje megbírna, - ámde akkor összeroskadna a túleröltetéstől! Azért kell Isten bölcsességét mindörökké dicsérni, hogy elvette az emberi szellemtől, megtagadta az előéletére való visszaemlékezést, és **az ember csak azáltal igazulhat meg, ha mindannyiszor türelemmel viseli azt, amit Isten egy életre adott neki elviselni valóul; csupán egy parányi részletfizetés az, amit ezáltal teljesít, mérhetetlen tartozásának apasztására!** Ha az emberi életet figyelmesen vizsgáljátok, nem látjátok-e, hogy azok az emberek, kiknek Isten erkölcsi gyöngeségük miatt nagyon kevés elviselnie adott, nagyon rövid türelműek, s olyanok, kikre olyan sokat rakott, hogy embertársaik véleménye szerint terhük alatt minden órában összeroskadhatnának, kitartó türelmet tanúsítanak? **Nézzétek ezeket a súlyosan megterhelteket, milyen türelmesek az elviselésben!** De hit nélkül nem lehet az emberben türelem. Azért látjátok, hogy azok a vezeklők, akiknek nincs hitük, mint vetnek véget életüknek, s mennyire nem tudják elviselni vezeklésüket, mert nincs türelmük ezt az életet kivárni; a terhet megint átviszik magukkal, s odaát nem találván olyan

helyre, ahová azt letehetnék, vándorlásaikban magukkal kell hurcolniuk sokáig, sokáig! **És e terhüktől az egész örökkévalóságon át sem szabadulhatnak,** s nyugtalanul bolyongó szellemek kellene hogy maradjanak, ha Isten, az Atya idővel meg nem könyörülne rajtuk, s egy mentőövet nem küldene számukra, aki a terhét levegye az alatta meggörnyedt hordozó vállairól. Egy darab ideig pihenni és erősödni engedvén őt, csak azután rakja reá megint a régi terhét, hogy azzal együtt megint egy új földi zarándokútra kísérje, - amidőn már megtanulta belátni, hogy terhét mégis el kell viselnie alázattal és türelemmel. Ekként szabadítván meg magát, hogy azután megint magára vehessen egy újabb részletet, és ily módon apassza le apránként az örökkévalóságok tartozásának összességét. Kedves emberek! Ti egyáltalán nem tudjátok megítélni, hogy a türelem mennyire szükséges erő, milyen nagy dolognak a véghezvitelében segít nektek, s mennyivel járul hozzá nagy terhetek leapasztásához. **Becsüljétek meg, becsüljétek meg, kedves emberek, kiknek birtoktokban van, és ne engedjétek elenyészni;** mert ha elengednétek, össze kellene törnötök terhetek alatt, s véget vetnétek életeknek, mint ahogy ezt olyan sokan teszik azok közül, akikben a türelem nincsen meg. **A türelem ad megelégedést mindenféle sorsotokban, és ha sorsotokat túrni tudjátok, akkor meg is vagytok elégedve vele, s békében a legigazságosabb Isten eleni panasz és zúgolódás nélkül járjátok utaitokat!** Te községe a türelemnek! Te szép község vagy, és én szeretlek szívem egész mélységéből. Te vonzasz engem, mert itt vagyok, hogy kegyelméből megmentsem mindazokat, kik Atyánknál menekülést keresnek, és segítek mindazokon, akik Hozzá folyamodnak szorongatásukban. És az Atya rám tekint, és oly kegyelmes irántam! Érzem akaratát, s megmentem azt, akit tudok, aki engedi magát megmenteni, mert az Atya felszerelt az ehhez szükséges eszközökkel, és sok szolgálatkész szellemet adott segítömül nekem, az Ő hű szolgálójának.

Istenem! Te nekem szolgálakat adtál, nekem szolgálódnak, s ők nekem örömet szolgálnak. Elmennek a kunyhókba és palotákba, s minden helyre, ahol menteni és segíteni kell, én pedig örvendek, ha munkájukat jól teljesítik és hálálkodom Neked, Istenem! Ti emberek nem vagytok képesek felfogni Isten szeretetét, s nyomban meg kellene halnotok, amint annak felfogásához erőtök lenne! Istennek szeretete olyan nagy, Hozzá, a Mindenhatóhoz mért! **És mégis sokan azt kiáltják, hogy milyen szigorú Ő, mint engedi az ártatlan teremtményeket gyötörni a földön, hidegen nézvéen végig ezt a kínzást! Ezeknek a szegény embereknek, kik így beszélnek, nincsen hitük, s azért nem is ismerik Isten szeretetét!** Isten szeretetét az ember csak hite által érezheti. Az emberi hitben annyi minden van, hogy az ember föl sem foghatja. És ha az emberek megértenék a hitet, nem beszélhetnének így; ha azonban megértenék hitük által Isten igazságosságát és jóságát, megint a másik szélsőségbe esnének, s többet akarnának tenni, mint amennyit Isten tőlük kíván! Azért nem szabad az ember számára tökéletes megismerésnek adatnia, mert nem tudna vele élni, hanem csak annyinak, amennyi elég neki arra, hogy a rendes kerékvágásból ki ne zökkenjen. **Te, kedves gyülekezete a türelemnek, örömem van benned,** mert te nekünk is remélnünk engeded, akik előljáróid és segítőid vagyunk, hogy megtisztulva, a föld érett gyümölcsként fogsz átjönni Urunk pajtájába. Mennyire fogunk egymásnak örülni, ha a mentők és megmentettek összetalálkoznak, s egymást kölcsönösen meg fogják ismerni! És minden nap és minden órában jönnek hozzánk egyesek, úgy hogy egy percünk sem örömtelen; nem fogyunk ki az örömből, ha a sok érett gyümölcsöt látjuk, akik sok türelmet hoznak át, és kevés, vagy semmi terhet abból, ami reájuk tétetett. Van aztán ilyenkor örvendezés, mely az üdvösséggel felér! A legtöbb földi ember azt véli, hogyha egy embertársát valami bajból megmenti, magának kárt és fájdalmat okoz mellette. Emberek, akik így vélekedtek, ha láthatnátok minket, akik állandóan mentünk, mennyire örülünk mindig, és

semmi kárunk sincs belőle! Az ember önzése igen nagy teher; ez az, ami nem engedi őt előre haladni egy kis lépéssel sem, s nem engedi őt könnyebb, jobb fokozatra emelkedni, hanem mindig visszatartóztatja alacsony földi fokozatán - amely remény nélkül oly sivár! - Még kevésbé engedi meg, hogy embertársának valami módon segítségére legyen!

Én is éltem a földön, de kedves emberek higgyétek el, nekem nem volt sivár a föld terhem miatt, mert türelmem volt hozzá. Akinek reménye van, türelme is van, és mindenütt, a legnehezebb viszonyok és legsúlyosabb helyzetek között is meg tud élni, ki tudja állni a legnagyobb fájdalmakat, anélkül, hogy kétségbeesnék. **A reménység olyan acélkaró, amelyhez hozzá kötve az ember nem hajolhat meg, mert a karó nem hajlik, hanem mindig egyenesen áll.** Azért örüljétek mindnyájan, kiknek reményetek van; semmi áron ne engedjétek azt elveszni, s meg ne tántorodjatok a türelemben! A remény szép tavasz, melyben a levegő sem nem igen meleg, sem nem nagyon hideg. Annak az embernek, kinek reménysége van, semmi sem nehéz, semmi sem terhes, életét mindig kellemesnek találja, mint a tavaszi levegőt. Reméljétek mindig a türelemben, s bármily nehéz idő jönne reátok, fogadjátok türelmesen, s éljétek benne békében! Mert az embernek alkalmazkodnia kell az időhöz, az idő nem alkalmazkodik az emberi kívánságokhoz; némán, gépiesen halad az kijelölt útján. **És ha életetek nehéz napjaiban Istent hívjátok, hogy mentsen meg a bajból, mi mentőszellemek mindig közel vagyunk hozzátok, és ha nekünk azokat a terheket, amelyeket saját javatokra, saját tartozásotok apasztására ez életben el kell viselnetek, rólatok levennünk nem is szabad, de meg van engedve, hogy türelmeteket szellemi lehelletünkkel éltethessük, és terheteket ezáltal megkönnyíthessük.** Nekünk nem szabad azt elvonnunk, amit Isten az emberre rárakott az ő üdvössége érdekében, hanem erőt szabad neki adnunk, hogy a bajt elviselje, és ezáltal üdvözljön. Azért vagyunk mi mentőszellemek, megmentjük az embert az

elsüllyedéstől, midőn türelmét fűszerezzük és reményét erősítjük; és ha a türelem fűszerezve van és a remény erős, az ember is meg tud felelni vezeklési rendeltetésének, Isten öröme, a mi örömünkre, az ember öröme, és az örömek egy ilyen vezeklési turnus után nincs vége! **Isten áldjon meg titeket, türelmes emberek! Isten vigasztaljon és segítsen meg titeket általunk, akik ezt a munkát szívesen végezzük**, mert Istennek örömmel szolgálunk, s oly szívesen szolgálunk az embereknek is, mert annyira szeretjük őket! És különösen a türelmes emberek oly rokonszenvesek nekünk, hogy mindig közel lehetünk hozzájuk, ők érezhetnek minket, és erőt nyerhetnek tőlünk, s jól érezhetik magukat. Jó Atyám! Igazságos Atyám! Szolgálód kér Téged: engedd meg neki, hogy mindig menthesse az embereket, s adj mellé minél több szellemet, akik munkájában segítsék. Istenem! Atyám! Légy mindig kegyelmes hű szolgálódhoz!

V. A bűnbánat gyülekezetéhez. (**)

Az igazságos Istennek nevében!

ÉN, János, az igazságosságnak egy szolgálója, kiáltom nektek, emberek: Tartsatok bűnbánatot, az ítélet közel van! **Megint itt állok, a hitelenség pusztájában, és a pusztából kiáltom minden embernek: Térjete meg, ti bűnösök**, bánjátok meg rossztetteiteket, sirassátok meg vétkeiteket, és gyakoroljátok a vezeklésnek jócselekedeteit! **Akárhova tekintek a világon, úgy látom, hogy élő van készítve az ítéletre**, mert minden el van mérülve az igazságtalanságban; minden meg van a büntől fertőzve! Isten az Atya, Mózes és Jézus által a földön tőkét helyezett el, hogy annak kamataiból az emberek szellemileg táplálkozzanak, és elkészüljenek a mennyországra, majd Mózes és Krisztus után sok próféta által megintette őket, hogy igazságosságot gyakoroljanak. Hol vannak e tőkének kamatai?

ÉN az igaz emberiségben keresem, és elsősorban a papokat vonom számadásra. Ti papjai a világnak, **mutassátok meg**

nekem Isten tőkénének a kamatait! Ti nem azért öltöttetek testet a földön, akár a keresztények, akár a zsidók, vagy pogányok közt, hogy világi értelemben vett keresztényeket, zsidókat, vagy pogányokat csináljatok, hanem hogy **igaz embereket neveljete Isten, a mennyei, igazságos Atya számára.** Hol vannak ezek az igaz emberek, akiket nevelni megígértetek? Seholy sem látom őket! Mindenütt igazságtalanságot látok! Titeket is igaztalanoknak és rendeltetésetek igaz útjáról eltévelyedetteknek látok, titeket, akik azt esküdtétek Istennek, hogy nemcsak ti magatok lesztek igaz emberekké, hanem a tökéletlen embereket is igazakká változtatjátok az ő dicsőségére. Ne kétszínűsködjötek, s ne forgassátok szemeteket. Isten szívetekbe lát! **Az ítélet ideje közel van, s igaz embereket fog tőletek követelni; arra a hívásra öltöttetek testet, hogy ilyeneket neveljete! Jaj nektek, ha nem tudtok igaz embereket fölmutatni!** Hosszú lesz az éj, és hosszú a kárhozat, odaát az örökkévalóság országának reménytelen pusztájában. **Mit csináltatok Uratok tőkepénzével? Elástátok a földbe,** mert a felszínen nem látom azt; nem sáfarkodtatok hünen velem, és semmi kamatot sem szereztek utána! Térjetek meg, javuljatok meg, s végezzétek el a bűnbánat igazi művét legelőször önmagatokon, mert az ítélet napja közel van! És tőletek, ti fejedelmek, elégedett népeket követelnek. Reátok népeket bízott Isten, hogy uralkodjatok fölöttük, s uralkodástok által elégedetté és boldoggá tegyétek őket. Én azonban nem látok a földön egyetlen egy elégedett, boldog népet sem, - csak sírást és remegést látok a szükség, a háború, az elnyomás és a népek elszegényedése következtében.

Nektek, fejedelmeknek, az a feladatotok, hogy atyai gondossággal uralkodjatok, s anyagilag boldoggá tegyétek népeiteket. Ti azonban az erőszak által uralkodtok, és kormányoztok, fegyverrel igazzátok le a népeket, és alattvalóitokká teszitek őket, tűzzel és vérrel. **Nem ezt ígértétek!** Isten népet adott nektek, és akinek Isten népet ad, annak erőt és hatalmat is ad, hogy ezt a népet az igazságosság és jótettek által magához

vonzza. **Nektek, fejedelmeknek, kell ugyan népeket hódítanotok, de nem karddal és tőzzel, hanem igazságossággal és jótettekkel!** A népek kenyérért kiáltanak, s ti a halálba külditek őket; a népek nyugalom után áhítoznak, s ti harcba parancsoljátok őket; a népek előhaladás után vágyakoznak, s ti feltartóztatjátok a haladást! **A népek táplálnak titeket, és ti nem tápláljátok őket, hanem kivesszitek szájukból az utolsó falat kenyeret,** lehúzzátok testükről az utolsó rongyot, s megvonjátok életjoguktól az utolsó védelmet. Oh térjete meg és tartsatok bűnbánatot. Az ítélet közel van! Jaj nektek, ha nem feleltek meg rendeltetéseteknek.

És ti, képviselői a művészetnek és tudománynak, kérdelek benneteket: Miként művelitek azokat? A művészet és tudomány az ember agyából jön-e, vagy pedig Istentől? A művésznek és tudósnak az a rendeltetése, hogy ápolja azt, amit Isten szelleme az ő ápolására bízott. De miként ápoljátok ti a tudományt? **Azt vélték, hogy Istennek és a szellemnek tagadása tudomány? Szamadást követelek tőletek, miként töltöttétek be feladatokat, amelyet Isten a világ hasznára ruházott reátok!** Ki adta életeteket? Ki adta a tehetséget? Ki sugalmaztat benneteket? Talán más valaki, mint az Isten? És ti tagadni akartjátok minden teremtésnek az Atyját, akit maga az ördög sem tagad, - mert az ördög elismeri Istent, és reszket mindenhatósága előtt! Gőgösebbek és vakmerőbbek akartok lenni az ördögnél? Nem reszkettek az istentagadás szavait kimondani? Jaj nektek istentagadók, és a szellem kigúnyolói. Jaj a lelketeknek! Sokáig jég között, meredten fogtok vesztegelni az örökkévalóságban. Semmi szeretet sem fog ehhez a jéghez hatolni, mert aki az életet tagadja, nem érdemes az életre, és aki Istent, minden teremtés Atyját tagadja, nem érdemes ennek az Atyának szeretetére. Ennek az Atyának szeretete tartja fenn az egész mindenséget, minden teremtményeivel együtt, és az a teremtmény, aki ezt a szeretetet naponkint érzi, és mégis tagadja, nem érdemli meg, hogy fenntartassék! **Ti rideg emberek! Ti elvetemedett bűnösök! Ti**

megígértétek Isteneteknek, hogy az emberiség művelődéséhez hozzájárultok, hogy munkáitok által a hitnek valódi segélyére lestek; azt hiszitek talán, hogy jól cselekedtek, ha az emberiséget a hitetlenségbe vezérlitek, elfordítjátok őt az Istenben való hittől, elvitatjátok tőle a Teremtőt, s igyekeztek őt meggyőzni arról, hogy a testi halállal megsemmisül? **Azt véli-tek, hogy ez a tudomány művelése?** Én azt mondom nektek, hogy ez az ördög sugallata, ki kezdettől fogva hazug, aki titeket tévútra vezet, midőn néktek olyas valamit hazudik, amiben ő maga sem hisz? Mert ismétlem nektek: minden ördög hisz az Istenben.

És ti művészek, mit csináltok ti a ti művészetetekből? Torzképeket és szégyenalakokat az igazak megbotránkozta-tására! Nem erre kaptátok a tehetséget, hanem Teremtőtök és az ő teremtménye dicsőítésére! Sok félelem fog gyötörni egykor titeket ama torzalakok miatt, amelyeket a földön művészetetek által megtestesítettetek. Odaát életre kelnek ezek mind, s kísértetek gyanánt fognak körülöttetek sűrögni, s nem hagynak békét nektek. A nemezis országában bűzös izzadtságot fogtok ti izzadni, míg nem a tehetségetekkel elkövetett gonosz tetteiteket mind kiizzadjátok. **Térjete meg ti hamis művelők, s legyetek méltókká tehetségeitekhez, mert az ítélet közel van!**

És ti gazdagok, mit ígértetek ti, mikor Isten, Atyátok azt adta nektek vezeklésül, hogy gazdagságban ússzatok a földön? Azt ígértétek, hogy hűségesen sáfárokodtok az ő javaival, hűségesen gyámolítjátok embertársaitokat, akik nélkülöznek, éheznek és fáznak, s naponta Istenhez kiáltanak, megszabadítást kérvén Tőle bajaiktól. Ő nem válthatja meg ezeket, mert reátok bízta megváltásukat; nektek kell őket megváltanotok a bajból, a szűkségből, a nyomorúságból, mert ő nektek adta az ehhez szükséges eszközöket. És mit tesztek ti? Elpazaroljátok ezeket az eszközöket, melyeket Ő azért adott nektek, hogy azokkal szegény embertársaitokat a bajból váltsátok meg; és azt meritek hinni, hogy az sajátotok, amivel szeszélyeitek szerint bánhattok.

Tévedtek! Ti nem vagytok egyebek, mint Istennek megbízottjai, hogy az ő vagyonát kezeljétek. Ha nem kezelitek igazságosan, Isten akarata szerint, s nem teljesítetek mindent, az utolsóig, ti fogtok éhezni és fázni az örökkévalóság országában. Térjete meg, és tegyétek jóvá azt, amit rosszul cselekedtetek, amíg a földön vagytok és szükölködő emberek között éltek; mert az ítélet közel van! És nem fogtok megint oly könnyen visszajöhetni, hogy bűntöket levezekeljétek, mert büntölési időtök hosszú lesz odaát, és mire az idő lejár, nem fogjátok többé megismerni a földet.

És ti harcosai ennek a világnak! Vigyázzatok magatokra, hogy ha már harcba kell mennetek, és embertársaitokat gyilkolnotok fejedelmeitek parancsára, ne oltsátok bosszútok szomját olyan embertársaitok haszontalan megrontásában, akik nektek semmit sem vétettek. Vigyázzatok magatokra, hogy ok nélküli gyilkosságot ne kövessetek el, ha másként is tehettek; érvétek be zsoldotokkal, ne raboljatok, égessetek és gyilkoljatok, s ne pusztítsatok el tehetetlen helységeket, melyek nektek semmit sem vétettek, s ne pusztítsatok el az emberek vagyonát, ha az nektek a harctéren semmit sem használhat! **Akik titeket a háborúba küldenek, azok ugyan kénytelenek lesznek annak borzalmaiért megfelelni, de ti is felelni fogtok azért, amit dőllyfből és bosszúvágyból követtetek el.**

És ti, szolgálói az államoknak, miképpen szolgáljátok ti az igazságot? Hogy kezelitek az állam vagyonát? Miként ítélték ti bírák? Nem kötelességeitek-e nektek igazságosan ítélnetek, és sáfárkodnotok, nemcsak Isten törvénye, hanem az állam törvénye szerint is? **Miért nem kezelitek becsületesen azt, ami reátok van bízva, és miért nem adtok igazat az igaznak,** s miért csaljátok és lopjátok meg az államot sokféle úton-módon, s pénzért miért mondtok ítéletet az igaztalanok javára? Miért nem végzitek el igazságosan kötelességeiteket, és miért nem elégedtek meg javadalmazásokkal? Jaj nektek! Addig csiszolnak benneteket odaát kemény kövön, amíg egészen igazságossákká

nem lesztek. Térjetez meg, amíg nem késő, mert az ítélet közel van!

És ti alattvalók! Miért nem engedelmeskedtek államotok törvényeinek? Miért kerülitek meg a törvényt felebarátaitok és a közjó kárára? Miért szegültök a rend és törvény ellen? Miért szótök összeesküvést a megtorlásra? Tiszteljétek a királyt, és legyetek alattvalói az úrnak, nemcsak a szelídnek, hanem a csudálatosnak is. Ezt parancsolja nektez Isten. Rójátok türelemmel vezeklésteket, engedelmességben és alázatosságban mert megérdemeltétek! Adjátok meg az államnak, ami az államé és Istennek, ami az Istené, s ne lázadjatok föl előljáróitok ellen. Hiszen Isten azért rendelte őket, mert a ti vezeklésétek érdekében úgy volt szükséges. **Ti nem az ő bűneikért, hanem a titekért szenveditek a büntetést!** Bizony, bizony, olyan nemzetiséget látok a földön, amely megérett az ítéletre és az égető kemencére! Azért küld engem az Igazságos Isten, hogy intő szózatát odakiáltsam az embereknek. És én mily szívesen segítenék! Ám én csak egy hang vagyok, s csak egy szózatom van hozzátok: **Tartsatok bűnbánatot, az ítélet közel van! Ha nem engedelmeskedtek ennek a szózatnak, és ezután is makacsok maradtok, már ott áll mögöttem egy más valaki, aki éreztetni fogja veletek azt, amit nem akartok meghallani.** Az is szolgálja az igazságosságnak, mint én, de néma szolgálja, aki nem szól, csak fájdalmat, kimondhatatlan fájdalmat okoz anélkül, hogy a legkisebb szájalmat mutatná, aki sebet sebre üt szüntelen, és mégis igazságos, miként én! Azért hallgassatok rám, ti gyarló emberek; térjetez meg gonoszságaitokból és igaztalanságaitokból és tanuljátok vezekelni és legyetek igazak a földön! Itt kell azt megvalósítanotok, - odaát nem lehet; mert a megvalósításnak a világokon kell történnie, nem az örökkévalóság országában! Az örökkévalóság országában csak jutalom és büntetés van, vezeklés nincs. Vezeklés csak a földön van és más világokon, melyek szintén földiek. Rossz szolgálatot tesztez magatoknak, ha ki akarjátok magatokat vonni a vezeklés alól a földön.

Aki ezt teszi, hosszasan kell szenvednie odaát a szenvedés szférájában, s a szenvedések után vissza kell jönnie a földre, hogy levezelje azt, amire őt a szférák szenvedései terelték reá. És ha nem akar itt vezekelni, - mert a vezeklés igen nehéz neki ezen a világon, akkor egy még nehezebb, még anyagiasabb világon kell majd vezekelnie. És mondom nektek, el kell szenvednie azt, mert a Legmagasabbnak igazságossága nem engedi el addig, amíg tartozását meg nem fizeti az utolsó fillérig!

Emberek, emberek! Ne áltassátok magatokat az ilyen beszéddel: Isten megbocsát! Igaz, Isten megbocsát, ha vezekeltetek. Ne csaljátok meg magatokat azzal, hogy Isten kegyelmes lesz hozzánk! Azt mondom nektek, Isten akkor kegyelmes hozzátok, mikor vezeklésedet elvégeztétek, mert vezeklés nélkül meg nem igazulhattok, tisztátalan szellemeitek meg nem tisztulhat - és a tisztátalan nem mehet be a mennyeknek országába. **Te, községe a bűnbánatnak, nagy község vagy te, de még sokkal nagyobbak kellene lenned, mert a világ minden emberének e gyülekezethez kellene tartoznia, mivelhogy mindnyájan vezeklők vagytok.** A legtöbben azonban nem tudjátok ezt, s mindent más okoknak tulajdonítotok, csak nem bűneiteknek, bukásotoknak, és ellenszegüléseknek. Azoknak azonban, akik sejtik vezeklési rendeltetésük okát és türelmesen, Istenben való megadással vezekelnek, s a vezeklés igazi gyülekezetét képezik, ezt mondom: Köszönjétek meg Istennek vezeklésedeteket, megtisztultok általa, s dicsérni fogjátok Istent, aki azt rátok mérte. Mert igazakká teszen, s közelebb viszen a mennyekhez. Intelek titeket, hogy tartsatok ki állhatatosan; mert jegyeztétek meg magatoknak, amit Urunk Jézus mondott nekünk: „Aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog”. Térjétek meg, de nem hamis tanítóitok és vezetőitek hamis szavai és tettei szerint, akik azt mondják: „az ember csak egyszer él, s aztán mindennek vége”. Rossz példát adnak ők nektek, amidőn ebben az értelemben élnek, s vezeklésükben akarnak megtéveszteni, és arra bírni, hogy változtassátok helyzeteteket, s igaztalanok legyetek felebarátaitok kárára. Ne

kövessétek ezeket a gonosztevőket, hanem vezekeljétek igazán vezeklésedeteket, mert az meg fog titeket tisztítani, szentelni és üdvözléssé teszteni!

De ti hozzátok makacs emberek, akik szavamnak nem akartok hinni, mert Istenben sem hisztek, egyáltalában semmi szellemben sem tudtok hinni, bűneitekben tetszelegvén magatoknak, hozzátok nincs szavam. A ti részetekre majd annál lesz valami, aki utánam jön, aki szavak nélkül érthetőbben fog beszélni veletek, mint ahogy én szavakkal tudok; az majd elvégzi veletek azt, amit én nem tudtam elvégezni, az igazolni fog engem, s tettekkkel fogja bebizonyítani, hogy az én szavaim Istentől jöttek, a teremtés legigazságosabb Atyjától. Ennek a testvéremnek a beavatkozásakor azt fogjátok kiáltani: „Essetek ránk hegyek, temessetek el dombok” s hívni fogjátok a halált! De a halál még nem fog jönni, mert a szenvedések angyalának megvan a maga meghatározott ideje, hogy meddig kell uralkodnia és kínoznia a gonosz embereket. Csak ha lejárt az ideje, s ők elszenvedték a magukét, fog eljönni azokra, akik a szenvedések dacára is makacsok maradtak, az, aki öl. Nem e világ, hanem az örökkévalóság országa számára, aki megöli az ember szellemét hosszú időre! ***Atyám! Istenem! Kérlek Téged valamennyi gonosz emberért, adj nekik erőt, hogy belássák gonoszágukat; mert hisz Atyám, megismerést ígértél ennek a világnak, a bűnök megismerését. Adj valamennyinek megismerést igaz szellemeid által, s akik igaz szellemeidet nem akarják megismerni, azokhoz küldd el a sátánt minden fajzatával együtt, hogy legalább azt tudják meg, hogy sátán van, aki a gonosz embereket kínozhatja!*** ***Atyám! Istenem! Nem kérek Tőled olyan jót az emberek számára, amit ők jónak neveznek, hanem rosszat kérek Tőled a számukra, olyant, amilyet ők rossznak neveznek; mert a rossz emberek csak rossz által lehetnek jóvá, mert a Te jódat nem értik meg! S ha rosszal kínozod őket, dicsérni foglak, oh Istenem, mert tudom, hogy a rossz által ők megjavulnak. És ha látom, hogy az emberek***

javulnak és türelemmel vezekelnek, le kell borulnom, és imádnom kell Téged, Te mindenség Ura, Te nagy, erős Isten, hogy oly kegyelmes vagy az emberekhez! Te egykor a világra küldöttél engem, amikor néped a gonoszban leledzett, s mikor szavaimra nem hallgatott, Hozzád kiáltottam és így könyörögtem: „Büntesd meg őket szárazsággal!” És Te meghallgattad kérésemet, s elvetted esődet országaról. És amikor büntetésed következtében bűnbánatra ébredt, s én örülhettem vezeklésének, felüdítetted a te szolgádat, s megengedted neki, hogy fölfrissülést kérhessen az aszályos országnak. Te megint meghallgattad kérésemet, esőt küldtél az országra, s a nép dicsért Téged érte! És amidőn a föld megint gonoszban leledzett, s Te megint elküldtél, hogy szavad ostorát suhogtassam az emberek apraja-nagyja fölött, vezeklést prédikálván nekik a Jordán folyó mellett, sokan megtértek, bűnbánatot tartottak, és Gyermekednek Jézusnak, tanítványaivá lettek; én pedig eltávoztam békében, mert tudtam, hogy Gyermeked Jézus jól fogja vezetni őket. És Ő jól vezette őket; egy emléket, egy hatalmas kincset hagyott nekik, mely az egész emberiséget boldoggá tehetné, ha jól használná föl; és nézd meg, Istenem, megint oda van minden! Könyörülj hát meg ismét rajtuk; ismertesd meg velük, hogy milyen nagy bűnösök, s milyen óriási tartozásban vannak kegyelmeddel szemben. És ha nem akarják hallani a Te szavadat, melyet újólág reám bízál, hogy tudtokra adjam nekik a te nemtetszésedet, hirdetvén a te intéseidet, s ha nem akarják engedni, hogy segítsek rajtok, úgy kérlek Téged, oh Istenem, igazságos Atya: büntesd meg őket ismét, hogy fenyítésed által vezeklésre térjenek, s készüljenek elő a te országod számára, amely nemsokára el fog jönni helytartóddal Jézussal az élén, hogy amikor megérkezik, minél nagyobb követésre találjon. Igazságos Atya! Te engem igazzá teszel, mikor reám bízod a te szavadat, bárcsak embereid is igazak és boldogok lennének általa, engedelmeskedvén a te intésednek, s bűneik fölött őszinte bűnbánatot tartanának.

Azután igazságos Atyám, engedd ismét távozni a te szolgálodat békében, s engedd békében távozni azt az embert is,^{2*} aki által megengeded, hogy nyilvánítsam akaratomat, s tedd őt is igazzá az Irántad való engedelmesség által.

VI. A büntetés gyülekezetéhez. (**)

A mindenható Istennek nevében és ereje által szavakba kell öntenem érzéseimet, s ki kell nyilvánítanom az embereknek azt, ami Istennek az akaratában van! Nevem nincs. **Olyan szellem vagyok, aki sohasem volt ember, erre a világra vagyok beosztva**, melyet az emberek „földnek” neveznek; én is Messiása vagyok a világnak, a magam nemében. **A Messiás Jézus útjait egyengetem, de nem úgy, mint elődöm, János. Ő az Úr útjait a szó erejével egyengette, én azonban, kinek szó nem adatott, a tett erejével egyengetem.** A Mindenható a szó helyett kardot adott nekem, hogy azzal a világ emberiségének segítségére legyek megváltásában. Engem az emberek sem nem látnak, sem nem hallanak, engem csak éreznek; én karddal tanítom meg azokat, akik szóval nem taníthatók, s ha kardommal olyanokat is találok, akiket már a szó megtanított, úgy csapásom nem okulásukra, mint a többinek, hanem megszentelésükre szolgál. Én is Messiása vagyok a világnak a magam módja szerint. Istennek, a Mindentudónak szolgállok éppen olyan igazságosan, mint a többi messiás. Nagy hadsereg áll rendelkezésemre, amely intésemre engedelmeskedik.

Nekem ennek a világnak valamennyi légköri szelleme alárendeltem, nemcsak azok, akik környezik, hanem azok is,

---

² * És valóban az Atya el is bocsátotta békében az Ő hűséges szolgáját Antal médiumot, mert alighogy befejezte az utolsó szellemi szózat közvetítését, csakhamar - és pedig 1880. év május hó 18-án - levetette földi porhüvelyét, s elhivatott oda, ahonnan most folytatja magasztos szellemi munkáját.

akik benne laknak; ők kívülről befelé és belülről kifelé működnek, hogy e világ felületén eredményeket hozzanak létre, a rosszból való végleges megváltás érdekében. A levegő, a föld, a víz, a tűz szellemei mind rendelkezésemre állnak a Mindenható ereje és hatalma által, aki őket küldetésemhez adta mindaddig, amíg a föld föl nem ragyog Isten világosságában, s megváltásához nem lesz többé szüksége az én hozzájárulásomra. Én is ott dolgoztam a föld építésénél; ismerem annak minden erejét és anyagát, tulajdonságaikkal és hatásaikkal együtt, s mai napig művelője vagyok azoknak; alkalmazom őket Isten akarata szerint a világ és nemzetségek megváltására és megszentelésére.

Azért jöttem, hogy megmondjam az embereknek: Ez a világ a mindenható Istené! Ő kölcsönözte oda a bukott szellemeknek, hogy föltett jó szándékaikat, melyekre a szférákban vállalkoztak, tényleg megvalósíthassák. Az emberek azonban visszaéltek Isten jóságával, magukat a világ urainak jelentették ki, törekedtek Istentől függetleníteni magukat, s ezt a függetlenítést teljesen keresztül akarják vinni! Kevélységük és rosszakaratuk mögé elsáncolták magukat, istentagadásuk által vastag falat építvén maguk körül, és ámbár e torlaszok gyakran akadályozzák lélegzetvételüket - nem hagyták abba, fáradhatatlanul tovább építik azokat, mint a hangyák, s mindinkább elsáncolják magukat! Ezt Isten látja a magasságból, s részvétet érez a szegény emberek iránt: Ő tudja, hogy Nélküle tönkre kellene menniük. **Mivel pedig Őt - dacára a sok jó szónak és kérésnek - nem akarják beengedni az ő saját világába, erőszakkal kell, hogy kicsikarja a bebocsáttatást, s igaz szellemei által réseket kell törnie ama kemény falon, melyet az emberek csak azért építettek, hogy mögötte akadálytalanul szolgálhassanak gyönyöreiknek! És ennek a falnak áttörésére a fizikai erőszak szellemei szolgálnak Neki, akik időről-időre mindig jobban éreztetik magukat az emberekkel, hogy megmutassák nekik, van még hatalom, melynek elhárítására sem szellemi, sem fizikai erejük nem képes. Az emberek ezen a földön olyan épületet**

emeltek maguknak saját emberi kedvtelésükre, amely tartósan nem tud nekik oltalmat biztosítani, s romjai alá őket is eltemetné, ha a Mindenható megengedné, hogy ezt a Bábelt teljesen befejezzék. Mivel azonban ő ezt megengedni nem akarja, azért időről-időre **elküld minket, hogy az emberek építményén egy-egy rést üssünk, s ezáltal figyelmessé legyenek arra, hogy hagyják abba ellenszegülésüket.** A földnek három Messiása van. A legkitűnőbb közöttük: a béke Messiása; a második: a szó (az intés) Messiása; a harmadik; a tett (a büntetés) Messiása. A szó és tett által kell békének lennie a földön. A szó Messiása, kinek épp oly sok szellem van alá rendelve, mint nekem, az embereket szavakkal inti, - szelídekkel és szigorúakkal; - én, a tett Messiása tettekkel adok nyomatékot a szavaknak; kicsiny és nagy, benső és külső tettekkel, s ha öklömet fölemelem és kardommal lesújtok a földre, megreszket annak minden porcikája. És valamint naponta és mindenütt sok szónak kell elhangzania, éppen annyi tetteknek is létre kell jönnie naponta és mindenütt; mert a tetteknek meg kell erősíteniük a szót, védelmezniük az igazságot, nyomatékot kell kölcsönözniük az isteni akaratnak, különben soha sem lehetne béke ezen a világon. És amilyen sokféle a szó, olyan sokféle a tett is: - bámulatot keltenek, megindítanak, szenvedést okoznak nagynak és kicsinynek! És míg a prófétáknak csak szavai ragadják bámulatba az embereket: mi bámulatra méltó dolgokat cselekszünk. Míg a próféta szavai csak a kedélyeket rázkódtatják meg, mi olyan tetteket viszünk véghez, melyek az emberi szívet és az emberek tagjait reszketetik meg. **A próféták szóval, mi tettünkkel haragítjuk meg az embereket; de amíg a próféták csak szóval mondanak olyat az embereknek, ami nekik fájdalmat okoz, annyira, hogy a prófétákat megátkozzák és megölik: mi olyan tetteket viszünk véghez, hogy megátkozzák Isten gondviselését, megölik önmagukat, mert minket el nem érhetvén, meg sem ölhetnek.** Mi igazságos szellemei a természetnek ugyanis sohasem leszünk

emberekké, mindaddig, amíg igazságosak maradunk. Ha az emberek minket, az isteni Gondviselés eszközeit megátkoznak, átkuk önmagukat semmisíti meg, mert a mi megátkoztatásunk egyenlő a halállal, mely az isteni Gondviselés büntetését igazolja, s igazolja a szenvedések Messiását önmaga előtt, az emberek előtt, Isten előtt! Minthogy pedig én a föld fölött lakom, látom azt is, hogy mit épít a béke Messiása. Épít egy új világ-épületet, mert a régi teljesen korhadt, nekünk a büntetés szellemeinek pedig le kell bontanunk a régi korhadt építményt! A Mindenható éppen azért nemcsak a szférákban és a föld belsejében, hanem annak felületén is adott nekem segítőt, kiket a szférák lakói kormányoznak, és akik emezek által ösztönöztenek, hogy részmunkájukat a külső felületen becsületesen teljesítvén, mindent leromboljanak, ami a béke útjában áll. Isten ugyanis bizonyos időt tűzött ki a világ számára, amely idő alatt annak ki kell magát tombolnia, és szenvednie kell, hogy végre békéje legyen. **Az emberek az időt meg nem állíthatják, mert nem urak fölötté;** mint időleges lények az időben élnek, s az idő szelleme uralkodik fölöttük - dacára, hogy hatalmasnak képzelik magukat - állniuk és esniük kell az időben és az idővel, mindenkinek a maga helyén, mindenkinek a maga sírjába! Az emberek eltorlaszolják szívüket és lelkük érzéseit, de nem teszik azt testük érzéseivel, mert testüket szeretik. Így teszik nekünk lehetővé, hogy testük révén tegyük magunkat érezhetővé. Mi pedig nyugodtan ostorozzuk testüket, és mindazt, ami annak szolgál, sőt minél inkább sírnak és jajgatnak ezek alatt az ütések alatt, annál inkább fokozódik a mi örömünk! Mert mi, Messiások, mint az isteni Gondviselés eszközei, be vagyunk avatva Isten terveibe, és tudjuk, hogy munkánknak az emberiséget boldoggá kell tennie. Azért annál inkább örülünk e munkának, minél jobban jajgatnak és siránkoznak az emberek, és minél inkább hívják az Urat, hogy vegye le róluk e szenvedést. **Minket a segélykiáltás föl nem tartóztat, szenvedésüket nem érezzük, a nagy, hasznos cél érdekében könyörületet nem ismerünk, mert**

tudjuk, hogy Isten nem hallgatja meg könyörgésüket! Isten ugyanis számok szerint kormányoz és számainak, melyeket minden lényre és dologra helyez, be kell telniük, habár az emberek siránkoznak és könyörögnek! Mert az emberek imádsága semmit sem ér, annak segélyével csak a büntetéstől akarnak megszabadulni, - nem az ő jóvoltuk és szellemi javuk érdekében, hanem hogy újból szolgálhassanak régi gonosz testi örömeiknek, amely szolgálat azonban soha sem szabadítja ki őket a rosszból, s nem vezetheti őket a békéhez. Az emberek igen gyengék ahhoz, hogy önmaguktól megjavuljanak, s Atyjukhoz, Istenhez megint visszatérjenek; erre rá kell hogy szoríttassanak szavak és tettek által; és a legjobb embernél sem használnak semmit a pusztá szavak, a legjobb embernek is éreznie kell, hogy igazán megtérhesen. **A szavak csak arra valók, hogy az emberek higgyenek az Isten ostorában, ami őket boldoggá kell, hogy tegye; de hitük csak akkor lesz szilárd, ha tettek erősítik meg a szavakat.** Érne-e valamit is az emberi szó, habár a legjobb lenne is, ha nem követnék nyomon a tettek? Isten szava sem érne semmit az embernek, ha nem teljesednék be tett által! A föld egy számhoz, egy válaszúthoz ért; most érett meg erre a számra nézve, mert fejlődése a tökéletesség felé közeledik. És ha e fejlődésnek órája ütni fog, összeomlik az emberek minden épülete, amit fáradságosan, oly sok virrasztással építettek fel, és Isten épülete, amely fönn a béke Messiásának vezetése alatt épül, alábocsáttatik a földre; az emberek megismerik ez új felséges palotát, elválasztatnak a juhok a kosoktól, s kidobatik minden szenny, mert ez isteni palotában semmi tisztátalannak nem lesz helye! Hogy pedig az időben kevesebb kos legyen, nekünk a büntetés szellemeinek derekasan kell dolgoznunk, és sok-sok szenvedést okoznunk az embereknek, hogy minél több juh váljék a kosokból, és minél nagyobb legyen az Úr népe. Sok ember a világon, különösen a büntetés alá vont bűnösök, nem fogják hinni szavaimat, de én nem is mondom, hogy higgyék - nem kívánok hitet tőlük, - mert az én szavam nem intőszózat az emberekhez. Nekem csak

azt kell kinyilvánítanom, hogy ki vagyok, hogy az emberek akkor, amikor tetteim elkezdődnek, tudják, honnan jönnek azok, s ne higgyék, hogy a természet gonosz, s az bosszulja meg magát rajtuk! A természetnek nincs akarata és értelme, neki csak szeretete van, amely mint teremtőerő nyilvánul. Az, aminek belőle kell származnia, t. i. az értelem, amely a természetben gondolkodik és az akarat, amely azt irányítja: Isten szelleméből való szellem, Isten által a természetbe ültetve, hogy azt értelmesen kormányozza.

Minden létező természeti tüneményt, s mindazt, amit az emberek észrevesznek, a természet értelmes szellemei hozzák létre. Ezek a szellemek Messiásaik vezetése alatt állnak, akik Istennek kormányzó társai, az Istenség titkaiba beavattak, Isten bölcsességét megértik, akaratának engedelmeskednek, és a legnagyobb mértékben engedelmesek, mert a legkisebb eltérés Isten akaratától, azaz a törvénytől - bukás, bukás az egyensúlyból, már pedig az egyensúly elvesztése egyenlő a további botlásra és bukásra hajló képességgel. Az emberek pozitívítása olyan jelenség, amely arra való, hogy ingadozó hitüket óvja és erősítse. Ez a pozitívítás azonban eltévelyedett, és elkezdett a hitben is kételkedni, és ezzel a csekély eltévelyedéssel elbukott. Bukása pedig kizökkentette őt egyensúlyából; majd újra és újra elbukott, mígnem a hit egészen elpusztult. Ez az eltévelyedett pozitívítás másképp nem emelhető ki a bukás állapotából, mint csak pozitív tények által, melyeknek olyan erőseknek kell lenniük, hogy a megcsontosodott pozitívítás képes legyen azokat megérezni. Hogy ez még nem történt meg eléggé, az már abból is kitűnik, hogy a pozitívítás nem érkezett el hanyatlásának utolsó számjegyéhez. Ez az oka annak, hogy még csak kisebb pozitív intésekben részesül, és csak, ha majd teljesen elszüllyedt, akkor fogják őt a tények teljes erővel felrázni, és kétségtelenül meggyőzni arról, hogy milyen mélyre bukott! És bármily erősnek gondolja is magát bukása közepette, mégis nyomorultnak és gyengének fogja magát érezni ébredésekor! Nehezen

fog feltámadni, és csak olyan szellemek segítségével, akik oda vannak kiküldve, hol valaki haldoklik, de nem akar meghalni, hanem élni és megfordulni. De ahhoz, aki fekvé akar maradni, és meg akar halni, a halált küldik ki, aki megöli az ember lelkét hosszú időre! **Semmit sem szabad az emberre erőszakolni, minden szó és tett csak ösztönözhet a megfordulásra, és segítheti annak megvalósulását. Aki ez ösztönzés és segítség dacára sem akar megfordulni, azt nem szabad felemelni és vinni, annak halva, fekvé kell maradnia; mert a szabadság minden értelmes lény számára adott törvénye Istennek.** Ha Isten kemény szavakkal és kemény csapásokkal az emberen segíteni kíván, csak gyengeségén akar segíteni, hogy az ember könnyebben határozhasson; de erőszakkal, az értelmes ember akarata ellenére nem határoz a Mindenható semmit sem.

A Mindenható parancsolta meg nekem, hogy ezt nektek megmondjam. Nem azért, hogy szavaim a hitre bírjanak, hanem hogy segítségetekre jöjjetek, és ha az, amit elmondok, tényleg beteljesül, azt magatoknak megmagyarázhattátok, és készséggel fogadjátok a segítséget, mely hivatva van a bukásból felsegíteni, hogy ne kelljen holtan fekvé maradnotok!

Jó Atyám! Mindenható Isten! Dicsőítelek, hogy hangot adtál nekem, és ezzel mindenhatóságodat rajtam gyakoroltad, ki az emberekhez sohasem szóltam szavakkal, és segítettél nekem az emberi szervezet használásánál, ámbár sohasem voltam ember. Neked minden lehetséges, és ha akarod, akkor gyermekeid mindenre képesek! Ezzel mutatod, hogy mindenható és elérhetetlen vagy! Mert erre teremtett lény nem képes. Csak neked van ez az erő, Te egyetlen mindenek felett álló lény a teremtésben! Megvan a magad célja az emberekkel, akik bukott, elfajult szellemek. E célok elérésénél akarunk neked szolgálni híven, ha mindenható Urunk ehhez erőt adsz nekünk; mert önmagából még Messiásaid sem képesek semmire sem, és csak akkor erős szellemeid ők is, ha a te erődben vannak! Te mindenkit azzá teszel, amivé lennie kell, hogy célját teremtésedben elérje. Nélküled senki sem

képes rendeltetését betölteni, Nélküled semmi sem élhet, semmi sem mozoghat; mert Te öntesz erőt és életet a szellemekbe és a természetbe. Te uralkodsz azon, amit teremtettél, mi csak szolgálid vagyunk, szolgálid a te mindenható akaratod folytán, képességekkel felruházva a te végtelen erőd által, tökéletessé válva atyai szereteted segítségével. Szeress bennünket ó Atyánk mindörökké, és légy kegyes minden bukott szellemed iránt, akár ember, akár szellem, és terjeszd ki országodat mindinkább, amíg az egész mindenséget betölti dicsőséged ragyogása és, minden szentté lesz Tebenned, Te szentek szentje! Tiéd az örökkévalóság Istenem, Te alakítod át azt idővé, és az idő ismét örökkévalósággá lesz. Törvényed a körforgás. A körforgás az örökkévalóság. És az örökkévalóság körforgásában be kell teljesednie a te akaratodnak időről-időre, és e beteljesülésnek dicsőítenie kell Téged a dicsők legdicsőbbikét! Te hidat alkottál az ég és a föld között, a felső világ és az alvilág között, és megtanítottad szellemeidet arra, hogy mi az engedelmesség és mi az engedetlenség. És mivel mindig kegyes vagy az alvilág engedetlen szellemeivel szemben, és lehetővé teszed nekik, hogy ismét engedelmesekké váljanak. Az engedelmesekké váltak számával, akiket azután szereteteddel megszentelsz, menyországod mindig nagyobb lesz, mindinkább kiterjeszkedik, és mind nagyobb erővel vonzza magához az alvilágot, mígnem az idők örökös körforgásában azt is menyországgá, világos szent mindenséggé változtatja, melyben Téged megismerhet szerethet, dicsőíthet mindörökké! Ámen.

VII. A bűn gyülekezetéhez. (**)

Dicsértessék Isten, a teremtés Ura! Az Úr, aki életet és halált ad. Dicsértessék ő, aki nekem erőt ad, hogy megnyilatkozzam a makacs bűnösöknek. Én élek és halált okozok, én vagyok Isten bakója. **Én nem vagyok az a halál, aki lekaszálja az embereket, én odaát a Mindenható országában teszem halottakká azokat az elromlott lelkeket, akik nem akarnak élni.** A szótalanság országában élek, s mégis van hangom, ha Istenem

ad nekem. Élek, és még sincsen saját életem, hanem abból az életből élek, amelyet Isten megenged elvennem a makacs bűnösöktől. Ezekből az életéből táplálkozom, ezeknek életét hordozom magamban Isten kegyelméből. Olyan szellem vagyok, aki sohasem sír, aki sem nem szeret, sem nem remél; aki egyáltalán nem élhetne, ha Istennek úgy nem tetszenék. De egyet tudok, egyet: nevetni tudok, mint a halál, kacagni, ha egy lélek meg akar halni, s Isten nem engedi őt meghalni. Az ilyen lelket kicacagom úgy, hogy vonaglik kacagásom alatt, én pedig dicsérem az Istent ezért. En egy óriási szellem vagyok, s még sincs erőm az alkotáshoz, nekem csak a romboláshoz van hatalmam, és e hatalom Istentől van. Abból a lélekből, melynek meg kell halnia, mert javíthatatlan, kiszívom az életet. Ezzel ő halott anyaggá válik, végeznie kell körforgását, a természet hajtóerejétől korbácsolatva a Teremtő világegyetemében. Por és semmi egyéb, mert élete nálam van, én vettem el tőle, s nem szabad azt tovább adnom, hanem őrizetben kell tartanom. Én sok életből való élet vagyok, s mégis önálló lény, Istentől, a teremtés Urától való szellem. **Én vagyok mindama holt lelkek életének megőrzője, akik mint sötét anyagatomok, mint szennyfoltok keringenek a Mindenségben, s a természet elemei által körforgásukban megtisztulnak.** Pecsét alatt őrzöm magamban a megromlott lelkek életét, hogy megint visszaadjam azokat, ha Isten angyala visszaköveteli tőlem az élet Messiása számára, akitől minden holt lélek életet nyer, hogy ez élet által azután az Istenben való örök életet kiérdemelje. Amit én nyilvánítok, az nem tanítás az emberek számára; az emberek szavaim szellemét nem érthetik meg, de szavaimnak foglalatját meg kell érteniük, és ez az: Hogy a lelkek is meghalhatnak, meg kell halniuk azoknak, akik halálra valók, mert e halál nélkül nem lennének alkalmasak az örökkévaló életre. Isten mindenkhez könyörületes; e fogalom megértésére az emberek nem képesek, s legkevésbé keresik azt ott, ahol legerősebben van képviselve, t.i. a lelkek halálában. Azokat

a lelkeket, amelyek minden kínokon keresztülmentek, s mindezek által sem indítottak megtérésre, amelyek a halál kacagásának is ellene állottak, s e kacagás sem gyakorolt rájuk döntő befolyást, azokat a lelkeket, amelyek gonosz akaratuk egész teljességében erőszakkal vesztegeltek, és a halált a legmagasabb Úrtól durvaságukkal kicsikarták: Isten könyörülete engedi meghalni. De nem úgy engedi meghalni, hogy a halál után mindjárt megint éljenek, átváltozzanak és új, öntudatos lényekké váljanak, hanem meghalni engedi egy úgynevezett örökkévalóságra! **Az ilyen lélek azután, melyből az élet kivonatik, nem egyéb, mint puszta anyag, nyers természetelem, amelynek megint újból kell teremődnie, de nem Isten által, hanem újjá kell alakulnia régi, elveszített életében, Istennek Élet-Messiása által.** Az Élet Messiása a mennyben van a Teremtő Istennél, én azonban, az eljátszott életek megőrzője, aki azokat elzárva magamban hordozom, nem mehetek a mennybe Istenhez, mert azok az életek, amelyeket őrzök, nem lévén a vezeklés által megtisztítva, nem is tartathatnak meg a mennyben Istennél, hanem az alsó világban kell megtartatniuk nálam. És mivel az életeknek, amelyek egykor Istenből származtak, nem szabad az alsó világ nyers, természeti anyagai közé vegyülniük, nekem kell elzárnom őket, nekem, aki Isten előtt igaz szellem vagyok. Az emberek ezt örök kárhozatnak nevezik, pedig nem egyéb az, mint Isten hosszú tűrése, melyről az embereknek fogalmuk sincs. Ilyen esetben az emberek azt mondanák: Az a lélek örök kárhozatba jutott. **Én azonban azt mondom, hogy Isten hosszú tűrése alá került, amely kivárja anyagi tisztulásának körforgását a természet végtelen útjában, hogy megtisztulása után a kegyelemben megint életre hívja.** A kegyelemben megint olyan étellel töltse meg, amely életben szellem, azaz Istentől való értelem van, s e szellem újból képes egy új, öntudatos élettornust megkezdeni, képes feladatát megint előlőről kezdeni, melyet pedig azelőtt, mielőtt a természet körforgásába került volna, már egy örökké-

valósággal előbb kellett volna elvégeznie. Az emberek egyáltalán nem értik meg az örökkévalóság fogalmát. Az örökkévalóságnak nincs vége, a körforgás benne végtelen, és minden dolgnak, ami ezt a körforgást végzi, megvan a maga számtörvénye, amely szerint körforgását be kell végeznie. Ezt az időt, ezt a körforgási szakot nevezzük rotáció turnusnak, s ezt az emberek örökkévalóságnak hívják. **Örökkévalóságnak vélik azt, amit mi csak egy idő-turnusnak ismerünk, mert az ember az örökkévalóságot, sőt még egy ilyen turnust sem tud elképzelni.** De fogalmakat alkothatna magának, ha hinni tudna, s összehasonlíthatná hitét tapasztalatának tényeivel. A csillagászok különböző üstökösök és bolygók különböző időközökben való körforgásait írják le. De mi a körforgása egy bolygónak, amely csak a saját napja körül kering, a mindenségnek a Teremtő körüli forgásához képest? És ha egy bolygó vagy üstökös körforgása néhány száz évig tart, míg az megint láthatóvá válik, úgy a Mindenségnek - a Teremtő körüli egyetlen forgása egynehány emberi örökkévalóságig tarthat. Az emberek ezt örök halálnak nevezik, pedig nem az, mert örök halál nincsen. Az élet meg nem semmisíthető, de igenis kivétethetik az anyagból, és megőriztethetik, amíg a természeti elem megint alkalmas lesz az önálló élet elfogadására, s így őt megint egyéni öntudatos lélekké avatja. **Én egy szellem vagyok, a hallgatás országának uralkodója; én vagyok a halál.** De ismerem az élet szellemét, Isten Messiását, kinek megadta Isten azt a kegyelmet, hogy életet adjon mindannak, ami életét elveszítette. **Én ismerem ezt a Jézust, elismerem Őt, mint a mennynek egyik hatalmas szellemét, az alsó világ egyik bíróját,** és meg van engedve az embereknek kinyilvánítanom, hogy ő is tud teremteni, de nem elsődleges, hanem másodlagos életet, mert elsődleges életet csak Isten teremtheti, aki az örök élet. Eljátszott és megőrzött életet azonban Jézus, a Messiás is adhat, aki Istenhez a legközelebb áll. Minden Messiásnak különleges tulajdonságai vannak, ama művének

véghezviteléhez, melyet Isten neki kijelölt. Jézust illeti a halottak fölébresztése, midőn visszaadja nekik régi életüket, mint ilyen életet adót ismerik őt az összes igaz szellemek. Azért örök igazság az, amit mondott: „Én vagyok az élet” én pedig az ő szavait kiegészítve, az emberek által való jobb megértés okából hozzá teszem: „Élet, a halálnak martalékul esett valamennyi lélek számára”. Ezt a magyarázó kiegészítést Isten engedelmével teszem. Én az életet csak elvenni tudom, és ámbár valamennyi elvett életnek őrzője vagyok, még sem adhatok vissza egyet sem, hanem Isten parancsára oda kell adnom az élet Messiásának, aki aztán beleheli azt abba, akinek Isten vissza akarja ajándékozni.

Az emberek azt fogják mondani: Micsoda új kinyilatkoztatás ez, - ki tudja ezt elhinni? Hiszen nincs benn vallásunkban! Én azonban ezt mondom nektek: Semmit sem lehet nyilvánítani az embereknek Isten akarata nélkül. Istennek az emberekhez szóló kinyilatkoztatása egy szakadatlan, a világok kezdetétől a világok végéig, t.i. a megtisztulástól a megtisztulásig tartó hosszú mondat. Az első kijelentő az első szót, a második a másodikat mondta a mondatból, és így tart ez tovább, míg az utolsó az utolsó szót kimondván a mondatot bevégezi, és csak akkor lesz teljes a kijelentés. Minden kijelentés, ami az idők folyamán az emberekhez jut, a szükséglet, a fejlődés foka szerint, s az emberek értelmének előhaladásához mérten jött. **Mózes Isten akaratát nyilvánította, a próféták folytatták; Jézus a mondat második fő részét mondotta ki, s ezt követték egyes mellékrészek, és most, az új kijelentés korszakában a harmadik fő részt a Szentlélek mondja ki,** s követni fogja azt sok mellékszó a világ, t. i. a bűn végéig. Mert a világ hamarabb nem lesz tökéletes, mint amikor az Isten által neki szánt kijelentés is tökéletességre jut. Darabonként, szavanként jutott az az emberekhez, és az emberek előhaladtak általa. És ha a kijelentés teljes lesz, az emberek is tökéletesek lesznek, nem lesz többé szükségük a kijelentésnek egy szavára sem, hanem maga Isten szelleme fog bennük nyilvánulni, tisztán és érthetően, mert Istentől való

szellemet hord minden ember magában. Nekem sem szabad kijelentéseimet egyszerre mind kimerítenem, mert törvényem van, amely szerint azt le kell adnom, és mára ez a törvény betelt!